

Columbia

Tidning för Columbia-konferensen.

Årg. VII.

ROCK ISLAND ILL., och Moscow, Idaho, April 1906.

No. 4.

Päsksol.

Natten, den långa, försvunnit,
hotande dödsskuggor flytt,
villande irrsken förbrunnit,
värmmande påskmorgon grytt.

Ögon, af tårflöden våta,
glänsa af jublande hopp. —
Löst är nu grafvarnas gata;
strålände påsksol gått opp.

In uti klippgrafven tomma
sänder hon flöden af ljus,
himmelska påskliljor blomma
ljuffigt bland grafvarnas grus.

Döden sin bäge väl spände;
grafvens triumf blef dock kort.
Ängeln från himmelen lände,
spärrande sten välte bort.

Vet, genom Jesu försoning
döden sitt välde har mist.
Vägen till himmelens boning
går genom grafven förvisst.

NILS HYLANDER.

JESUS I EMAUS.

“Hvad ljus öfver griften!”

Jag är uppståndelsen och lifvet.
Joh. 11: 25. Huru underbar måtte icke den person vara, som kan tala så. Det kan ingen, som är blott människa. Det var lifvets furste, Herren Jesus Kristus, som kunde göra anspråk på sådana härliga egenskaper, som uttryckas med dessa majestätiska ord. En liten glimt af deras innebörd gifves oss genom uppväckandet af Lazarus och andra. Men sin härligaste förklaring finna de i Jesu egen inneboende gudomliga kraft. Guds och människans Son hade frivilligt offrat sig själf till försoning för mänsklighetens synd, hans öga hade slocknat i döden och hans heliga kropp hade blifvit lagd i grafvens tysta boning. Men döden hade i honom funnit sin besegrare, den kunde icke behålla honom. Enligt profetians utsago och sin egen förutsägelse till lärjungarna uppstod han på tredje dagen i stor härlighet, och såväl den yttre skapelsen som himmelens saliga invånare gäfvos sin glädje och beundran tillkänna.

För hans trogna, som sörjande sökte honom i grafven, förkunnades: Han är icke här, han är uppstånden! Och när de omsider kunde fatta

uppståndelsens tanke, hvilket ljus öfver griften uppgick då icke för dem. Huru förvandlades icke deras sorg i glädje, deras förtviflan i det saligaste och vissaste hopp. Snart insågo de med utesäglig fröjd, att de i sin älskade Mästare hade en oändligt härligare hjälpare än de ditintills hade kunnat tro. I stället för att bereda åt dem ett jordiskt rike med förgänglig och ovaraktig fröjd, som de väntat, hade han beredt ett himmelskt rike med oförgänglig och ovanskelig salighet.

Jesu uppståndelse var hans insegel på försoningens fullkomliga utförande. Därmed bevisade han sig vara Gud och en fullkommen Frälsare. Om betydelsen för oss af Jesu uppståndelse undervisar oss aposteln Paulus så skönt och kraftigt i första brevet till församlingen i Korint, det 15 kapitlet. Tag och läs det. I ett annat af sina bref säger han: Jesus är uppväckt för vår rättfärdiggörelses skull. Och Jesu uppståndelse är en borgen för vår egen uppståndelse en gång i Guds egen behagliga tid. Löftet är gifvet: att alla de som i grifternas äro skola höra Guds Sons röst, och de som hafva hört den skola lefva. Och där Kris-

tus är, skola hans trogna vara med honom. Men hör: det är de som tro på honom och uppstå ur syndadöden och vandra med honom i trons nya lif, åt hvilka löftet att få vara med honom och dela den eviga saligheten är gifvet. Må den glada, fröjdefulla påskhögtiden få blifva en verklig uppståndelsehögtid för många!

Hvad ljus öfver griften!
Han lefver, o fröjd!
Fullkomnad är skriften,
o, salighets höjd!

Från himmelen hälsad,
han framgår i glans,
och världen är frälsad,
och segern är hans.
Halleluja!

En af de största och renaste fröjder, som finnes här på jorden, erfar en människa, när hon får föra ett förloradt barn fram till Jesu fötter.

Lef för Jesus, samla själar kring hans dyra korsbanér, skynda innan natten kommer, då du ej kan verka mer!

Ju mer du ser på förebilden, Kristus, ju mer förvandlas du till hans afbild.

Columbia-konferensens 14:de årsmöte

Columbia-konferensen sammanträdde till sitt 14:de årsmöte i sv. ev. luth. Zion-församlingens i Moscow, Idaho, nybyggda kyrka onsdagen den 7 mars 1906 kl. 8 e. m., därvid högtidlig högmässogudstjänst firades. Som liturger tjänstgjorde konferensens sekreterare, pastor Gustaf E. Rydquist, och pastor Carl Rubert Swanson. Konferenspredikan hölls af konferensens ordförande, pastor Martin L. Larson. Hans

J. Renhard, Gustaf E. Rydquist, B. S. Nyström, Martin L. Larson, C. E. Frisk, G. A. Anderson, Gustaf Bergman, C. R. Swanson, J. Jespersion och N. J. W. Nelson samt kat. S. D. Hawkins; församlingsombud: Oscar Carlson, Portland, Per Bengtson, Seattle, P. J. Johnson, Tacoma, C. J. Larson, Spokane, Allen Ramstedt, Moscow, Ferdinand Beckman, Troy, och Andrew S. Olson, Lenville.

rensaret gjort oss mycket godt. Vi äro därför skyldiga honom oändligt mycket tack. Han har låtit oss åtnjuta förmånen af att äga ett helt och rent Guds ord, under det att många försöka att utsprida falska läror. Vår gamla kära bibel är lika oförändrad, fast många lärda på honom pröfvat sina spetsfundigheter för att rifva honom i stycken och sedan glädjas öfver ruinerna. Krigen hafva bullrat på andra orter, men vi hafva i lugn och ro fått samlas i våra kyrkor omkring Guds frälsande ord. Öfver sina synder sörjande själar hafva vi fått trösta. I Jesu, vår dyre Frälsares, namn hafva vi fått bjuda förlorade söner och dötrrar att komma till det rätta fadershuset. Vid Guds ords vederkvickande källa hafva vi alla haft tillfälle att släcka själens törst. Oss har intet fattats, ty Herren har varit vår herde. Guds nåd har varit väldig öfver oss. Hans namn vare evigt prisadt.

Om mer eller mindre framgång i arbetet tala alla rapporterna. De äro tämligen lika hvarandra från år till år, men ändå har det nog sin betydelse att så där nedteckna något hvarje år om hvad Herren i sin nåd utfört ibland oss.

Gudstjänsterna sägas hafva varit väl, ja, talrikt besökta, på somliga ställen bättre på förmiddagen än på aftonen, på andra tvärtom. En rapport talar om att "blott ett fåtal har bevisat Herrens sköna gudstjänst på förmiddagen", men tillägger: "aftonsångsgudstjänsterna hafva varit väl besökta och uppmuntrande." Må Guds Ande få väcka mera hunger efter det.

Endast en rapport säger något om bruket af dopets heliga sakrament, och då ingen klagar öfver brist i detta afseende, få vi väl med glädje antaga, att föräldrarna i detta stycke göra sin skyldighet mot sina små.

Om den heliga nattvardens begående berättas: De flesta begå den regelbundet och med stor vördnad; allt fler synas framträda till Herrens bord, men ej på långt när så många som det vore önskligt att se där; församlingens alla kommunikanter, utom en, hafva begagnat sig af Herrens heliga nattvard; församlingen begagnar sig fitigt af detta nådemedel; ungdomen går ofta till Herrens heliga nattvard. Detta är ju ett glädjande förhållande i en frikyrka, där ingen är tvungen att gå till nattvarden. Men å andra sidan är det beklagligt nog en regel i en del eller kanske de flesta af våra församlingar, att somliga nästan helt och hållet uteblifva från nattvardsbordet. Finge Gud blott omvända alla,

SIONS-FÖRSAMLINGENS I MOSCOW NYA KYRKA.

text var Ef. 2: 19—22 och hans ämne: "Byggandet på Guds rikets heliga tempel." Efter predikan förklarade han detta konferensens fjortonde årsmöte öppnadt i den treenige Gudens namn. Församlingens pastor hälsade därpå konferensens ledamöter hjärtligt välkomna till mötet, hemmen och församlingen.

Följande morgon vidtog behandlingen af konferensens löpande göromål efter förutgången psalmsång jämte bibelläsning och bön af ordföranden.

Vid namnlistans uppropande befunnos följande närvarande: pastorer: C.

Till rådgifvande medlemmar upptogs följande: stud. Oscar Liden, pastorer C. S. Thompson och I. Andreassen af norska förenade kyrkan, pastor J. H. Lerohl af norska Hauge-synoden samt närvarande församlingsmedlemmar.

Ordförandens berättelse.

Ordföranden uppläste sin årsberättelse, hvilken hade följande lydelse:

Dyre bröder! Nåd och frid!
Gud har under det gångna konfe-

så skulle vi icke behöfva sakna någon hvarken vid gudstjänsterna eller vid nattvardsbordet. Låtom oss ena oss i innerliga böner, att så måtte ske.

Hvardags- eller kristendomsskola hölls endast i två församlingar. I en

ägnade sig åt att hålla skola, såg tre eller fyra timmar om dagen under fyra till sex veckors tid under sommaren. Det vore ändå något, och kanske rätt mycket därigenom kunde vinnas.

INTERIÖR AF DEN NYA KYRKAN.

söker man att ersätta bristen däraf därigenom, att pastorn och frun hålla skola hvarje lördags förmiddag kl. 9—11. Sålunda måste vi nästan utslutande lita på söndagsskolan, när det gäller barnens kristliga undervisning, och detta kunde kanske vara nog, om

Söndagsskolan får goda vitsord. Den röner i de flesta fall mycken uppmuntran och är utan tvifvel till stor välsignelse. Den torde blifva ännu mer så, om man sluppe att för de små barnen göra den till en språkskola. Detta skulle hemmet vara och söndagsskolan

INTERIÖR AF DEN NYA KYRKAN.

alla föräldrar i hemmen flitigt understödde söndagsskolan i dess arbete. Men då detta i många fall icke sker, så borde vi göra vårt yttersta för att samla barnen omkring Guds ord några veckor om sommaren. Huru vore det, om pastorn och frun eller, där hon icke kan, någon annan lämplig person

blott en kristendomsskola. När skola vi väl komma därtill?

Alla rapporterna utom en, som orda något om ungdomen, hafva ej annat än godt att säga. Följande glädjande uttryck finner jag i rapporterna: Ungdomen artar sig i allmänhet väl och är rätt verksam; vår ungdom är ett gläd-

jeämne; de unga äro vår församlings framtidshopp. O, att Herren Jesus finge helt hand om ungdomen bland våra landsmän! Då skulle vi kunna uträtta stora ting och vårt samfund's framtida bestånd skulle vara visst. På Gud vilja vi lita. Honom vilja vi bedja därom. Må vi ock göra hvad vi kunna för vår ungdom.

Man gläder sig med rätta mycket öfver och är tacksam för hvad ungdoms- och kvinno- eller syföreningarna uträtta hvar på sitt sätt och område. På några ställen har man stiftat syföreningar bland småfickorna. De synas arbeta med flit och intresse. Det torde vara ett mycket godt sätt att vänja dem vid att intressera sig för verksamheten redan i barndomen.

I några församlingar hållas gudstjänster regelbundet på engelska språket. På andra platser synes intet behof däraf förefinnas.

Våra medlemmar äro trogna mot sin bekännelse, och ingen klagar öfver att någon af dem gått in i annat samfund. Det är dock ganska underligt, att så många af våra landsmän öfvergifva sin barndoms och sina fäders kyrka och lätteligen låta sig göras till hvad som helst. Men det är icke blott sekterna, som värfva proselyter bland våra landsmän. Man lyckas tyvärr allt för väl att locka dem in i allehanda föreningar och klubbväsen, där lätt-sinnet spelar en stor roll. Dans, kortspel, teaterlif och litteratur af kristendomsfientlig anda höra till årets program. I en stad har kortspel blifvit en riktig mani bland de svenska kvinnorna, som stå utom församlingen. Må vi i Jesu namn bittida och sent ropa till våra medlemmar: "Älsken icke världen, icke heller de ting, som äro i världen."

Det sedliga tillståndet bland våra medlemmar säges vara godt.

Jag vill ur rapporterna anföra några uttryck om det "rent andliga" tillståndet ibland oss: "Jag vågar knappast uttala mig därom"; "midt under det att gudstjänsterna och nattvardsbordet äro väl besökta, återstår obeskripligt mycket att önska vid åsynen af den brist på lefvande hjärtekristendom, som förefinnes"; "Gud vare tack att där finnas ibland oss sådana, som gärna sitta vid Jesu fötter och höra hans ord"; "några unga män hafva blifvit kraftigt påverkade af Guds ord, så att de verkligen frågat: 'hvad skall jag göra för att blifva salig?'" "Ordet åhöres af församlingen icke blott med uppmärksamhet, utan med undergifvenhet för ordets tuktan och med begär efter den i löftesordet erbjudna nåden"; "i vår församling hafva några blifvit omvända under året och fröjdas nu i lefvande Gud." Hans namn vare lofvadt, att vi få predika allt Guds ord, "förkunna allt Guds råd" offentligen. Låtom oss ock bedja om mera mod, nit, kärlek och visdom till att enskildt tala med både friska och sjuka om deras själars frälsning. Jesu enskilda samtal med t. ex. Nikodemus och den samaritiska kvin-

nan buro ju de härligaste frukter. Det offentliga ordet slingrar man sig så lätt undan, men det enskilda samtalet måste man taga till sig. Många vänta sådana samtal af oss, och få de vänta förgäfvat, så äro de i fara att taga anstöt och skada. Hufvudändamålet med vår kristliga verksamhet är ju att vinna själar för Jesus och hans himmel. Det vore väl, om vi i alla våra församlingar hade bönenöten. De kunna blifva till mycket stor välsignelse. Må vi särskildt och allvarligt arbeta för och innerligt bedja om att så många som möjligt måtte blifva frälsta.

Det uppoffrande sinnet är i de flesta församlingarna berömvärdt. Jag tycker mig förstå, att man så mycket som möjligt försökt att fullgöra sina skyldigheter mot konferensen och syno-

B. C., har köpt den andra hälften af tomten, på hvilken kyrkan är byggd, och äger sålunda hela den vackra hörntomten och eget pastorshus. I Spokane har församlingen byggt undervåning under sin kyrka, och har hon sålunda fått ett länge känt behof afhjälpt. Den nybildade församlingen i Coeur d'Alene, Idaho, har köpt sig en kyrkoegendom; kyrkan har förr tillhört katolikerna. Och här äro vi nu samlade till möte i denna vår älskade församlings nya, sköna kyrka. För första gången i konferensens historia få vi nu glädjen att fira kyrkoinvigning i sammanhang med ett årsmöte.

Af det nämnda se vi, att mycket arbete och anseliga uppoffringar blifvit gjorda. Gud vare ära för allt som är gjordt, ty han har gjort det genom oss.

PASTOR N. J. W. NELSON.

den. Hemma i församlingarna har man på sina ställen gjort stora ting. Moderförsamlingen, vår Immanuelsförsamling i Portland, har byggt ett praktigt pastorshus och håller på med arbetet på sin nya kyrka, som troligtvis blir den bästa i konferensen. I Astoria har ny piporgel blifvit insatt, den första i konferensen, och stora förbättringar på egendomen hafva gjorts. Där firade man 25 års-fest för lidet höst. I La Conner har man byggt skjut för hästarna och påbörjat arbetet med uppförandet af en s. k. "hall" för möten, andra än gudstjänsterna. I Tacoma har man ock byggt ett praktigt pastorshus. En del af skulden har betalats i Seattle. Den nybildade församlingen i Ferndale, nära Bellingham, har byggt sig en ny kyrka. Sunne-församlingen på McNeils och Anderson-öarna har, såsom det heter i rapporten, "klädt upp sin lilla kyrka." Församlingen i Vancouver,

Förhållandet mellan pastorerna och församlingarna som ett heli har varit godt. En och annan enskild person har nog åstadkommit obehagligheter här och där, men det hör till församlingens förnedringstid, och man får väl ej vänta annat.

Om konferensens mission rapporterar missionsstyrelsen.

Ganska få dödsfall hafva inträffat i församlingarna, och hälsotillståndet i pastorfamiljerna har varit godt med ett undantag. Pastor Thoreus dyra maka har under en följd af år varit sjuklig. Själ är han riktigt frisk för närvarande. Gud styrke och tröste honom i hans pröfvningar. Änkteru Skaus är fortfarande klen. Det är glädjande, att hennes barn vårda henne så väl. Professor A. W. Williamson, som så troget tjänat vår skola och viirt samfund i så många år, har måst nedlägga arbetet på grund af förlamning. Han bor hos sina släktingar i

Portland. Vår älskade äldre banbrytare pastor P. Carlson är ännu i verksamhet vid vårt sjukhus i Omaha. Herren har lofvat bära oss intill åldern, intill dess vi vårda gud. På dessa åldringar har han uppfyllt sitt löfte.

Pastor Carl Rubert Swanson flyttade till Vancouver, B. C., i juli efter vid senaste synodalmöte erhållen ordination. Stud. Oscar Liden har några månader verkat i Coeur d'Alene, Idaho. Vi glädjas öfver dessa bröders ankomst till oss och verksamhet ibland oss och hälsa dem på det hjärtligaste välkomna.

Nya församlingar hafva stiftats i Olympia, Wash., af pastor Frisk och kateket Hawkins och i Coeur d'Alene, Idaho, af pastor Jespersen.

I Portland-distriktet har ett missionsmöte hållits i hvarje församling, i Tacoma-distriktet likaså, utom i Golden, B. C., men i Spokane-distriktet ha inga missionsmöten hållits.

Jag har under året utfört följande ämbetsförrättningar: installationer: pastor V. N. Thoren i Everett den 12 april; pastor C. R. Swanson i Vancouver, B. C., den 30 augusti; pastor Carl J. Renhard i Portland den 5 oktober och pastor C. E. Rydquist i Astoria den 5 december; hörnstensläggningar: den 27 september i Moscow och den 26 november i Portland; kyrkoinvigning den 29 augusti i Vancouver, B. C.

Vår lilla Columbia har fortsatt med sina besök. Pastor Bergman vårdade sig väl om hennes utgifvande under 1905. Vid årsskiftet uppsade han henne sin vård, men då fann hon på begäran därom åter skydd under sin upphofsmanas vingars skugga. Det vore nog bäst, om hon finge stanna där. Vi äro broder Bergman tack skyldiga för hans arbete med hennes utgifvande och broder Nelson för att han öfvertog utgifvandet till detta möte, och jag tror, att vi alla såsom en man ville gärna bedja honom fortsätta med att vara hennes hufvudredaktör.

Om skolsaken kommer skolkommittéens ordförande pastor Jespersen att rapportera.

Vi märka tydligen, att vår lilla konferens rör på sig. Hade vi blott större tillgångar på medel, så att vi kunde få flera män, så skulle nog mycket mer kunna göras, ty vårt missionsfält är stort. Gud gifve oss medel och män och många frälsta själar.

Moscow, Idaho, den 8 mars 1906.

Vördsamt,

MARTIN L. LARSON.

Denna årsberättelse öfverlämnades till en kommitté, bestående af pastorerna Nyström, Frisk och Jespersen samt herr Oscar Carlson, Per Bengtson och Allen Ramstedt, med uppdrag att bereda förslag. Kommittéens rapport antogs så lydande:

Ärade Columbia-konferens.

Guds nåd och frid,

Kommittéen, som tillsattes att bereda förslag med anledning af ordföran-

dens årsberättelse, har äran föreslå följande:

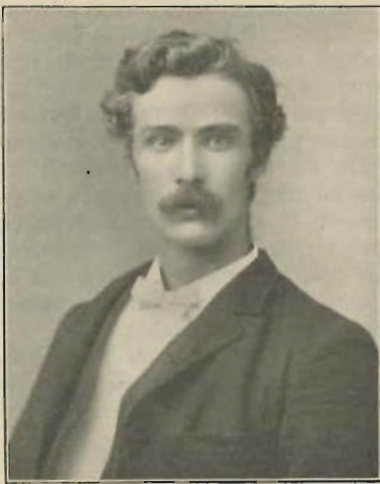
1. att konferensen hembär sin ödmjuka tacksägelse till den kärleksrike Guden, som under det gångna året så nåderikt bevarat och välsignat vår verksamhet och gifvit en glädjande framgång på alla områden af vårt vidlyftiga arbetsfält; (Antogs med stående omröstning.)

2. att konferensen tacksamt erkänner den trohet, hvarmed dess ordförande skött sin ansvarsfulla kallelse, och värderar den sakrika rapport, som af honom framlämnats;

3. att konferensen uttrycker sin glädje öfver att Guds ord och sakrament med märkbar hunger blifvit brukade af vårt folk, att våra församlingar vunnit en större tillslutning af medlemmar, flera nya församlingar blifvit stiftade och ingått uti konferensen, och särskildt att bakom detta yttre bruk af nådemedlen och tillslutningen af medlemmar visa sig tecken till en lika glädjande inre och andlig tillväxt och många vittnesbörd förspörjas om själar, som vunnit lefvande bekantskap med Jesus, syndares Frälsare;

4. att konferensen rekommenderar uppställandet och anskaffandet af blanketter för pastorallrapporterna till ordföranden;

5. att konferensen, på samma gång som den gläder sig öfver det som genom söndagsskolan och hvardagskolan kunnat uträttas för barnens och ungdomens undervisning i kristendomssamlingarna, vill lägga föräldrarna på hjärtat deras ansvar inför Gud att i hemmet understödja denna skolverksamhet med hänsyn mera till barnens andliga vård än till deras lärande af olika språk, men att vårt svenska folk bibringar sina barn undervisning uti våra fäders heliga tro och lära på det svenska språket, där sådant är möjligt; vidare att vår konferens på ett lämpligt sätt söker ställa sig i förbindelse med öfriga protestantiska kyrkosamfund inom vårt område för att om möjligt tillsammans med dem göra gemensam sak att söka få till stånd af de olika staterna att en half dag i veckan af den tid, som blifvit bestämd för den publika skolan, må användas för läsning af bibeln och

PASTOR CARL A. RAMSTEDT.
Lärare i Moscow 1892—94.

undervisning i kristendomen under ledning af dessa kyrkosamfund; detta på grund af den betydelse, som kristendomen har för det borgerliga samhällets bestånd;

6. att konferensen uttrycker sin glädje öfver att vårt folk har kunnat uppoffra så rikligen för missionens heliga sak och kunnat göra så betydliga förbättringar för sina lokala församlingar, att nya kyrkor och pastorsboställen m. m. kunnat byggas, skulder betalas och prästlöner höjas; på samma gång vill konferensen fästa vårt folks uppmärksamhet uppå att sådana uppoffringar icke böra betraktas såsom en tunga, utan såsom en förtjänst, hvarigenom deras så väl timliga som andliga väl befordras; vi bedja vårt folk att icke tröttna, utan ännu mera anstränga sig, ty vårt arbetsfält vidgas, många nya dörrar öppnas och vår konferens har utsikt till en stor och härlig tillväxt, och Gud håller oss ansvariga för att vi troget använda de medel och krafter han förlänat oss för sin heliga sak bland vårt folk;

7. att konferensen ombeder sina församlingar att söka insamla och insända missionsmedel kvartalsvis, att insända alla kollekt och insamlingar för missionen till konferensens kassör, att en lista på de kollekt och insamlingar, som begäras af våra församlingar, sändes till hvarje pastor;

8. att konferensen uttrycker sin glädje öfver de föreningar af yngre och äldre, som arbeta för befordrandet af Herrens sak inom församlingen och samfundet, emedan de utgöra tecken till en större iver för vår mission; konferensen erkänner med tacksambet det goda, som genom dem redan uträttats, och önskas dem Guds välsignelse uti fortsättningen af deras verksamhet;

9. att konferensen uttrycker sin sorg öfver att pastor V. N. Thoren och hans familj blifvit pröfvade med sjukdom, och att änkefru T. M. Skans fortfarande är bunden med en sjukdom, som synes vara obotlig; må Herren styrka och hjälpa de så hårdt pröfvade!

Moscow, Idaho, den 9 mars 1906.
Vördsamt. KOMMITTERADE.

Val af ämbetsmän.

Alla de gamla ämbetsmännen återvaldes till sina respektiva ämbeten med acklamation. De äro således följande: pastor Martin L. Larson, ordförande; pastor N. J. W. Nelson, vice dito; pastor Gustaf E. Rydquist, sekreterare och statistiker; pastor Carl J. Renhard, kassör. Till historiker och arkivarie invaldes pastor Nelson.

Till medlemmar i "Board of Trustees", verkställande kommitté och missionsstyrelse återvaldes pastorerna Martin L. Larson, J. Jespersion och G. A. Anderson samt hr P. J. Johnson från Tacoma och nyvaldes hr Oscar Carlson från Portland.

Synodalombud.

Ordföranden är ex officio medlem af synodalarädet. Till lekmannamedlem i sagda råd valdes kateket S. D. Hawkins; hr K. J. Berggren från Spokane, suppleant.

Ombud till synodalmötet: pastorerna G. A. Anderson och Gustaf Bergman samt hrr J. E. Peterson från Gooseberry, Ore., och Olof Olson från Troy, Idaho.

PASTOR C. J. BECKMAN.
Lärare i Moscow 1894—1900.

Suppleanter: Pastorerna J. Jespersion och Gustaf E. Rydquist samt hrr N. A. Nelson från La Conner, Wash., och Gust Holmes från Astoria, Ore.

Följande utsågos att referera mötets förhandlingar till respective tidningar:

Pastor Rydquist, *AUGUSTANA*.

Pastor Nyström, *M. S. T. och Hemlandet*.

Pastor Frisk, *lokaltidningarna*.

Pastor Swanson, *Augustana Journal*.

Pastor Renhard, *Omaha-Posten*.

Konferensen bestämde att sessionerna hållas kl. 9—12 f. m., då de löpande göromålen behandlas, och kl. 2:30—4:30, då diskussion föres öfver andra bönepunkterna i Herrens bön: Tillkomme ditt rike.

GAMLA KYRKAN.

Nya församlingar.

Begäran om inträde i konferensens gemenskap hade inkommit från följande församlingar:

1. Sv. ev. luth. Sionsförsamlingen i Coeur d'Alene, Idaho.
2. Sv. finska ev. luth. församlingen i Rochester, Wash.
3. Sv. finska ev. luth. församlingen i Olympia, Wash.

Begäran från den sistnämnda beviljades; de två förstnämnda förklaras intagna, så snart de till ordföranden insändt intyg om inkorporation

har nu 70 medlemmar, däraf 40 kommunikanter. Högmässogudstjänsten är fåtaligt, men aftonsången mycket väl besökt. Syföreningen och ungdomsföreningen äro i liflig verksamhet. Intresset är varmt. Men då medlemsantalet är ringa och skulden betydlig, behöfver nog församlingen åtminstone ännu ett år konferensens kraftiga understöd. Stadens betydelse och betryggade framtid torde ock rättfärdiga ett sådant. (Om kringliggande missionsfält saknas underrättelser.)

I Bellingham-pastoratet ha alla tre församlingarna gjort framsteg och en

har pastor Bengtson gjort förberedelser för församlings stiftelse.

Sydöstra British Columbia har undersökts af pastor Jespersen. Han har kommit till det resultatet, att för att rätteligen tillgodose det fältet behöfde vi där två missionärer: en stationerad i Nelson för att arbeta där, i Rossland och Trail m. fl. platser; en i Grand Forks för att arbeta där samt i Greenwood, Danville och Phenix, B. C., och i Republic och Northpost, Wash. Ännu en behöfdes för Revelstoke, Golden och Notch Hill, B. C.

Coeur d'Alene har visat sig vara ett tacksamt missionsfält. Det är blott två år, sedan pastor Jespersen där började verksamhet. Nu ha vi där en församling på 60 kommunikanter med en ändamålsenlig kyrka. Hon underhåller nu ensam verksamheten, som förestås af studerande Oscar Liden. Församlingen begär inträde i konferensen, och kyrkan är färdig att invigas.

Mica Peak är en viktig missionsplats, som besöks af pastor Jespersen en gång i månaden. I sonras höll studerande Liden svensk skola där och förestod då äfven gudstjänsterna. Alla konferensens pastorer bedrifva mer eller mindre missionsverksamhet.

Anacortes har minst 100 svenskar, och deras antal växer ständigt. Staden har framtid och är därför ett viktigt missionsfält. Pastorerna Bergman och Anderson ha besökt den. Syförening är stiftad. Det skulle vara en förlust att lämna platsen. Men pastor Bergman säger sig icke ha tid att fortsätta sina besök, och pastor Anderson måste åka på hästskjuts 18 mil för att komma dit, och det är i längden fröttsamt.

Församlingen i Seattle begär att konferensen skall upptaga missionsverksamhet i norra delen af staden — i Ballard och Green Lake. En liknande begäran har ock kommit från församlingen i Portland med hänsyn till East Portland.

Vår respredikant, kateket S. D. Hawkins, har afgifvit en mycket väl-skrifven och tydlig rapport öfver sitt viktiga undersökningsarbete, så lydande:

”Vördade missionsstyrelse af Columbia-konferensen. Guds nåd och frid!

’Vatten skola bryta fram i öknen och strömmar på hedmarken.’ Es. 35: 6.

Så talade en gång Herrns profet om Israels folks andliga framtid. Lika visst ville vi gärna säga detsamma om vårt kära svenska och finska folks kommande dagar här på västkusten. Människohjärtats åkermark är af naturen betäckt med sand, sten och klippor eller beväxt med onyttiga och giftiga växter: en torr öken, en vild ödemark. Men hvad lofvar Herren? ’Vatten skola bryta fram!’ Hvilket härligt löfte! Då t. ex. Förenta staternas regering lofvar, att vatten skall tillföras ett visst torrt och ofruktbart

PASTOR MARTIN L. LARSON,
Konferensens ordförande.

Begäran om rekommendation till prästvigning.

Kateket S. D. Hawkins begärde konferensens rekommendation för erhållande af ordination till det heliga predikoämbetet vid nästkommande synodalmöte i Denver, Colo.

Konferensen beviljade denna begäran enhälligt.

Missionsstyrelsens rapport.

Kräde Columbia-konferens. — Vårt missionsfält vidgas allt jämt. Därför är det nödigt att åter söka få en öfverblick. Fyra pastorat åtnjöt stöta året understöd. De ha alla mer eller mindre gjort framsteg mot själfuppehållelse.

Församlingen i Vancouver, B. C., (för att börja längst i norr) har under året fått egen kyrka, pastorsboställe och pastor. Egendomens värde till \$5,800, skulden är \$3,450 — värde öfver skulder \$2,350. 17 medlemmar hafva intagits. Församlingen

fjärde församling torde snart kunna stiftas. Pastor Bergman klagat öfver att fältet är för stort för en arbetare.

Trots stora svårigheter har församlingen i Everett tagit ett afgjordt steg framåt. 20 nya kommunikanter och 11 barn ha intagits och 7 konfirmerats. Viktiga predikoplatser höra dit, utom församlingen i Bothell. En eller två församlingar torde snart kunna stiftas. Pastoratet behöfver ännu kraftigt understöd.

Till Hockinson-pastoratet höra 7 församlingar och predikoplatser. En till borde upptagas, The Dalles, där vårt folk nu fämnats utan all vård, sedan de engelska lutheranerna lämnat fältet.

Omkring Astoria är ett stort missionsfält. Allt för stort för en arbetare. Därför har pastor Rydquist haft en studerande till hjälp. Han önskar nu blifva entledigad från Mist.

Äfven omkring Portland äro många missionsplatser, den pastor Renhard besöker.

I North Bend, Ore., nära Marshfield,

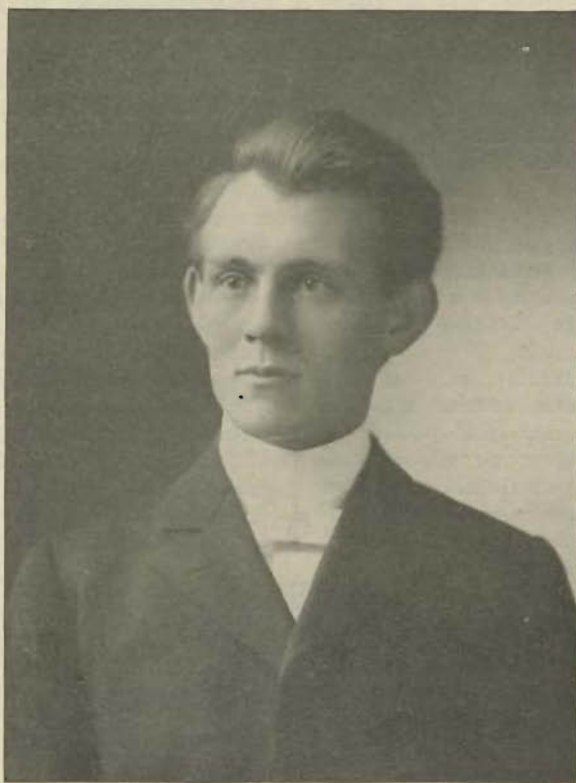
område — hvilken god nyhet! Men när vår himmelske regent, vår allsmåttige Konung, lofvar att sända friska nådeströmmar till förtorkade och förvildade människohjertan — huru borde vi icke då jubla! Herre, haf tålmod med oss och föröka oss offervilligheten och tron. Sänd ut ditt ljus, sändt ut din sanning — dessa underbara himmelska krafter — till hvarje hjärta inom vårt konferensområde, så att det blir en din lustgård, som frambringar sköna, himmelska frukter. Och när vi skåda ut öfver våra missionsfält, så gif oss kraft att med trons visshet kunna säga: Vatten skola bryta fram!

I öfverensstämmelse med konferensens beslut förestod undertecknad församlingen i Vancouver, B. C., samt arbetade för öfrigt på missionsplatserna i British Columbia under mars, april, maj och hälften af juni månad. Under denna tid fortsattes subskriptionen för kyrkobygget i Vancouver; prästval hölls den 6 mars, hvarvid den af missionsstyrelsen rekommenderade kandidaten teol. stud. C. R. Swanson blef enhälligt vald till församlingens pastor; kyrkobygget fullbordades utvändigt samt en del af inredningen, så att första gudstjänsten kunde firas i den nya kyrkan söndagen den 26 mars; missionsplatserna New Westminster, Otter, Matsqui, Notch Hill, Revelstoke och församlingen i Golden besöktes, såväl som ock församlingarna i Bellingham, Clearbrook och Ferndale (under pastor Bergmans bortovaro).

Alldenstund jakande svar på kallelsten till teol. stud. Swanson ingått, hvarl han sade sig komma att anlända till Vancouver i början af juli månad, flyttade jag, enligt konferensens beslut och styrelsens anvisning, i juni månad till Ballard, Wash., för att påbörja respredikantverksamheten. Här var jag med familj bosatt tills i slutet af oktober månad, då vi flyttade till Olympia, emedan det ansågs förmånligast för verksamheten och oss att bo på den senare platsen.

Angående undersökningsarbetet på missionsplatserna under sommarmånaderna har redan berättats åtskilligt i *Columbia*, och det torde därför vara öfverflödigt att här upprepa det redan sagda. Blott i dess hufvuddrag vill jag söka återgifva berättelsen.

I norra Seattle är säkert ett viktigt fält för vår kyrkliga verksamhet. Om vårt lutherska folk i denna stadsdel är villigt att samverka för nya församlingars bildande, så kunde snart tvenne församlingar påbörjas här, nämligen en i Ballard—Interbay-distriktet och en i Fremont—Green Lake-distriktet. Detta bör då ske i fullt samförstånd med den gamla församlingen i Seattle, hvilken är villig att för sådant ändamål möjligen i någon mån rätta de nya församlingarna en hjälpsam hand i pekutfärt hänseende. Men då behöfver pastor Larson en medhjälpare, annars blir arbetet honom för mycket.

PASTOR GUSTAF E. RYDQUIST.
Konferensens sekreterare.

I Newcastle, Coal Creek, Black Diamond, Franklin, Ravensdale, Roslyn, Enumclaw, Buckley, Carbonado m. fl. kan föga uträttas mer än att vid tillfälliga besök samla folket till gudstjänst; men detta borde ock, om möjligt, göras regelbundet af någon, ty det arma folket är bokstafligen "miss-handlat, förskingradt och såsom får utan herde." Arbetsställningen vid grufvorna, skogslägren och sågverken är ovaraktig, hemmen i många fall 'utan hopp och utan Gud i världen.'

I Puyallup, Sumner, Auburn och Christopher är folket mera permanent bosatt, då de här skaffat sig kreatur, frukt-, och humlefarmer. De få familjer, som bo vid Auburn och Christopher kunna besöka gudstjänsterna i Kent, om de vilja, och folket i Puyallup kan resa med späravn till Tacoma och hem igen för 25 cents. Dock veta vi, att detta ej sker, om icke behöfvet af Guds ord och firandet af Herrens sköna gudstjänst har vaknat.

Vid Auburn och Christopher äro följande familjer bosatta: Ben Nelson, C. Swanson, Chas. Anderson, N. Henderson, Gust. Anderson, J. R. Arnell, Mrs N. Henderson, Mrs Anderson, Mrs Anna Hultgren samt flickorna Alma och Albertina Anderson, hvilka hafva boarding hus i Auburn. I och omkring Puyallup äro följande familjer och enskilda: E. P. Truedson, Martin Monson, Mrs P. Johnson, Mrs W. H. Kune, Mrs H. M. Reynolds, Mr och Mrs Gabrielson, Abrahamson, Sandell, Pihl, Rundle, Chas. Nelson, Oscar Peterson, Gust. Anderson m. fl. Till dessa bördiga dalar torde ock med tiden flera svenskar komma att inflytta, hvadau fältet borde tillses. Ingen svensk kyrklig verksamhet har hit-

tills påbörjats här af något samfund. Mr. Truedson sade, att så vidt han visste var jag den förste, som hållit en svensk gudstjänst i Puyallup. Han har bott i P. omkring 17 år.

Vid Eagle Harbor, New Sweden, Port Blakeley, West Port Blakeley, Manette, Bremerton, Charleston och Sidney är ock åtminstone en del af folket mera permanent bosatt, än hvad fallet är i vanliga sågverksstäder. Port Blakeley har ett af de äldsta sågverken vid sundet, och vid Bremerton sysselsätter U. S. Navy Yard många hundra arbetare. Bland svenskarna vid Port Blakeley påträffas följande familjer: Nels Hamrens, Gust. Johnson, And. Gustafson, Louis Larson, Gust Isakson, John Peterson, Otto Peterson, August Larson, Hjalmar Larson, John Jacobson, Frank Nelson, Zacharias Lidblom, Carl Olson m. fl. samt i Bremerton och omnejd följande: August Oström, John Hemming, Mrs John P. Anderson, John Nyman, Salins, Larsons, Normans, Hedmans, Björkstams, Skogs, Carlsons, Björks m. fl. Många af dessa hafva egna hem, somliga äga äfven större och mindre farmar, där de odla frukt, grönsaker o. s. v. Åkerbruket kommer med säkerhet att blifva af stor betydelse i dessa trakter och då U. S. Navy Yard kommer att utvecklas, såsom är påtänkt, så skall äfven den svenska och svensk-finska befolkningen komma att tillväxa. Att för närvarande upparbeta församlingar på dessa platser vore väl ej möjligt, men om vi äro på fältet, kunna vi bevaka tillfällena, annars icke. Kyrklig verksamhet saknas ej här. Olika samfundspredikanter äro flittiga att missionera äfven bland vårt lutherska folk. Vi

borde först och främst söka att tillgodose vårt folks andliga behof. Pastor Larson har ju ock gjort hvad han kunnat för att besöka dessa trakter, men hans tid kan omöjlig räcka till för allt. I Bremerton finnas tvenne norska lutherska kyrkor; den ena församlingen har pastor, den andra icke. Någon fast kyrklig verksamhet bland svenskar och svensk-finnar finnes ej. I Port Blakeley är en engelsk presbyterian-kyrka, men ingen svensk verksamhet annat än tillfälliga gudstjänster.

På Yakima-området öster om Cascade-bergen hafva hittills högst få svenskar slagit ned sina bopälar. Emellertid blomstrar nu genom vattnets underbara befruktande kraft denna trakt mer och mer för hvarje år, så att ett stort antal vinstgifvande alf-

kyrkobyggnadsfond. Sångkören består af 8 till 12 medlemmar och öfvar flitigt. Vid stämman höll den 30 januari 1906 beslutade församlingen att begära inträde i konferensen, lofvade ett bidrag af \$75 för första året till lärarens lön, begärde understöd af konferensen till hjälp till lärarens lön och kallade undertecknad till lärare. Skogshuggningen bedrivs kraftigt i Thurston och Mason counties. Många svensk-finnar hafva anställning i lägren, och somliga hafva sina familjer boende i Olympia. Missionsresor till skogslägren göras billigast och lättast från Olympia.

Rochester ligger i sydvästra delen af Thurston county. I detta nybygge stiftade pastor Frisk för ett par år sedan en svensk-finsk luth. församling, som äfven antog synodens förslag till

PASTOR P. CARLSON.
Lärare i Moscow 1886—92.

alfa- och fruktfarmar kunna uppvisas där, hvarest förut funnits enlast ofrukbara ödemarker. Mätte en liknande förändring i andligt mätte åvägabringas i folkets hjärtan genom det lefvande vattnet, som heter Guds ord. Till den bördiga Yakima-dalen komma med säkerhet flera svenskar att inflytta. För närvarande gifves ingen utsikt till svensk kyrklig verksamhet på detta fält. Elleansburg, North Yakima och Sunnyside äro de mest betydande platserna.

Den 20 sistlidne september stiftades af pastor Frisk och undertecknad den svensk-finska ev. luth. församlingen i Olympia med 27 kommunikanter och 40 medlemmar, hvarvid Augustanasynodens förslag till församlingskonstitution genomgicks och antogs. En syförening har varit i verksamhet något öfver ett års tid, och har den nu \$155 i kassan sasom grundplåt för

församlingskonstitution. Församlingen består af 33 kommunikanter och 51 medlemmar. Kvinnoföreningen inom denna församling har samlat omkring \$230 till kyrkobyggnadsfond och dessutom skänkt församlingen en ny präktig orgel. Vid sista stämman, som hölls den 16 jan. 1906, beslutade församlingen att begära inträde i konferensen, utlofvade ett bidrag af \$75 för första året till lärarens lön, begärde understöd af konferensen till hjälp till lärarens underhåll och kallade undertecknad till lärare. I settlementet finnas ännu några familjer, som troligen komma att förena sig med församlingen. Ett stycke väster om Rochester bo 5 eller 6 familjer vid en plats, som kallas Oakville, hvilken jag äfven besökt.

Missionsfältet i Lewis county är vidsträckt, dock är det endast på tvenne ställen, som någon början till

svenska samhällen kunnat uppletas. Det viktigaste heter Ethel och ligger 12 mil öster om järnvägsstationen Napavine, 40 mil söder om Olympia. Här bo 12 svenska familjer med 24 vuxna medlemmar och 35 till 40 barn. Längre ut vid Salkun och ett stycke inåt Winlock bo flera familjer. Några af familjerna vid Ethel äro angelägna om att hafva Guds ords predikan och församling ibland sig, andra åter äro liknöjda och säge helst att man stannade borta. En del af barnen äro döpta och konfirmerade, andra icke. Det är nu 24 @ 25 år, sedan de första svenskarna slog sig ned på denna plats. Flera af dem hafva kommit från Kansas, somliga från Dakota och andra stater, där en del tillhört en eller annan af våra sv. luth. församlingar. Om Herren finge väcka behof af det lefvande vattnet, så kunde kanske snart en församling organiseras, men nu klagas det öfver att man är för fattig att hafva Guds församling ibland sig. Några af barnen äro i konfirmationsåldern och borde under visas i Guds ord.

Vid Salmon Creek är äfven ett svenskt nybygge. Vägen dit är kostsam och lång. Det ligger i Cowlitzdalen inåt Cascade-bergen. Alpha heter ett samhälle i Newaukum-dalen, hvarest åtskilliga svenskar bo. Dessa platser har jag ej ännu kunnat besöka. Då järnväg en gång blir byggd genom dessa trakter — och det torde nu blifva snart — så kommer befolkningen att ökas, ty skogen är värdefull och jordmånen bördig.

Ofvannämnda församlingar och missionsplatser i Thurston och Lewis counties, och möjligen äfven Sunneförsamlingen på Anderson- och McNeilöarna, skulle måhända kunna blifva ett pastorat. Sunne kan nämligen bäst besökas från Olympia, då gudstjänster kunna hållas samma söndag på båda platserna.

I Chehalis county är ett viktigt missionsfält vid Grays Harbor. Aberdeen, Hoquiam, South Aberdeen, Cosmopolis m. fl. platser vid viken samt Monteano m. fl. platser i västra delen af Chehalisdalen är mer än nog stort fält för en missionär. Skogshuggning, timmersågning och utskjppning bedrivs här i ovanligt stor skala. Daglönerna äro goda. Grays Harbor har en befolkning på minst 20,000 personer, hvaraf ett betydligt antal är svensk-finnar och svenskar. I Aberdeen hafva några svenskar förenat sig med den norska lutherska församlingen, och en del har dragits till den sv. missionsförsamlingen, men det är ännu en del af det kyrkliga folket, som står utom församlingsgemenskap. Våra gudstjänster hafva i regeln varit väl besökta, men tiden har ej ansetts vara kommen för församlingsorganisation, i synnerhet som det varit ovisst hvad konferensen kan göra för att understödja verksamheten. Den kyrkliga konkurrensen på detta fält är stark, hvadan det heter "be up and doing", om man skall lyckas i sin sak.

Jag har därför tänkt, att en lämplig man borde stationeras i Aberdeen, hvilken är den största och viktigaste platsen på detta område. Hoquiam är nästan lika stor, och han kunde dela största parten af sin tid på dessa två platser och för öfrigt besöka de mindre platserna efter lägenhet.

Hela mitt arbete har i grunden varit ett undersökningsarbete. Måhända har jag i senare delen af rapporten gifvit alltför kortfattade upplysningar och uteslutit namn m. m., som jag ej bort göra, men det har skett därför, att jag fruktade rapporten skulle blifva alltför lång, och om vidare underrättelser önskas, så kan jag ju muntligen framlämna dem vid mötet. Under november, december, januari och februari månader har jag enligt styrelsens önskan fördelat min tid så lika som möj-

Anslag.

Anslag till missionspastoraten gjordes som följer:

- 1) Vancouver, B. C.\$600
- 2) Bellingham, Wash. 300
- 3) Everett, Wash. 300
- 4) Hockinson, Wash. 100
- 5) Coeur d'Alene, Idaho 300

Det sistnämnda anslaget utgår från den tid pastor erhålles med villkor, att han använder en del af sin tid till missionsarbete i Wallace, Mullan och Burke, Idaho, så förställt, att hvad detta missionsfält kan åstadkomma afräknas på konferensens bidrag.

6) Olympia—Rochester-pastoratet beviljades \$650 med villkor, att en del af tiden användes på missionsfältet vid Grays Harbor, Ethel och South Bend; hvad detta fält (utom Olympia

4. att Portland-distriktet får i uppdrag att kalla pastor för E. Portland, Mist m. fl. platser;

5. att Gethsemane-församlingens i Seattle begäran att konferensen upptager missionsverksamhet i norra delen af staden hänskjutes till Tacoma-distriktet med makt att handla;

6. att det till Moscow-pastoratet gränsande missionsfältet öfverlättes till Spokane-distriktet med makt att handla;

7. att konferensen äfven i år begär af sina församlingar ett anslag motsvarande 50 cents per kommunikant för konferensens mission;

8. att konferensen ödmjukt och allvarligt bönfaller synoden om \$1,000 för bedrifvandet af missionsverksamheten i British Columbia.

STATEN IDAHOS UNIVERSITET,
MOSCOW, IDAHO

ligt på fältet i Thurston, Chehalis och Lewis counties. Åt Herren allena vare det anbefalldt hvad frukterna af arbetet skola blifva för evigheten. För det mänskliga ögat synas resultaten ringa. Mycket har jag att bedja om förlåtelse för, men också mycket att tacka Herren för. Må det då genom Guds obegripliga nåd räknas såsom en frukt af arbetet, att jag fått en något djupare blick in i mitt eget hjärta, men ock en något klarare syn på försöningsnåden i Kristus Jesus samt en åstundan att mera obetingadt och helt offra mig i Herrens tjänst för den återstående delen af min lefnad. Gudi allena ära!

Djupt tacksam för det förtroende konferensen och styrelsen visat mig förblifver jag ödmjukligen

eder i Herren förbundne

S. D. HAWKINS.

Olympia, Wash., den 24 febr. 1906."

Vördsamt, MISSIONSSTYRELSEN.

Moscow den 8 mars 1906.

Rapporten antogs.

—Rochester) kan åstadkomma, skall först betäcka missionärens resor, och hvad sedan blir öfver skall afräknas på konferensens bidrag.

7) Till verksamheten i East Portland, Mist m. fl. platser anslås en summa af \$500 för ett år från den tid pastor erhålles.

Andra beslut rörande konferensens mission.

1. Att ordföranden besöker församlingarna inom Hockinson-pastoratet för att förmå dem att höja pastors lönen med \$50 hvardera;

2. att församlingen i Coeur d'Alene, Idaho, i samråd med Spokane-distriktet kallar pastor;

3. att konferensen instämmer i församlingarnas i Olympia och Rochester kallelse till kateket Hawkins att blifva deras pastor och missionsarbetare på ställen, som närmare bestämmas af Tacoma-distriktet;

Kassörens rapport.

Tyvärre hafva vi icke, då detta skrives, tillgång till denna rapport. Den var dock högligen uppmuntrande och ådagalade, att offervilligheten för samsundsändamål är allmän och frikostig. Så t. ex. hade våra församlingar under året bidragit med öfver \$1,000 till konferensens mission.

Rapport öfver inkomster för respredikantkassan sedan senaste årsmöte.

INKOMSTER:

Kassabehållning den 15 febr.

1905\$345.15

Inkommet från:

La Conner, Wash. 6.50

Hockinson, Wash. 2.00

Clearbrook, Wash.50

Seattle, Wash. 29.00

Intresse från banken 7.94

Summa \$391.07

UTGIFTER:

Öfverlämnadt till konferensens	
kassör	\$335.00
Kassabehållning den 7 mars	
1906	56.07
	<hr/>
Summa	\$391.07

Vördsamt,

MARTIN L. LARSON, solicitör.

Rapporten antogs.

Rapport från skolkommittén.

Till vördade Columbia-konferensen.

Guds nåd och frid!

Skolkommittén har enligt konferensens vid dess årsmöte i Seattle fattade beslut fortsatt sin verksamhet och beder att härom få rapportera följande:

Kommittén har haft tvenne möten. Vid det första af dessa tillsattes en subkommitté af tre, hvilken fick i uppdrag att besöka städerna Seattle, Tacoma och Portland för att så grundligt som möjligt undersöka och utröna hvilken af dessa tre städer kunde vara den mest lämpliga och gifva de förmanligaste villkor för en konferensskola. Denna subkommitté besökte de nämnda tre städerna och sökte samvetsgrant utföra sitt viktiga uppdrag. Af dess rapport framgår, att ehuru visserligen ett och annat talar emot, mycket dock finnes, som talar kraftigt för hvarje särskild plats. Under året har kommittén icke fått mottaga något anbud från något håll. Detta betyder dock icke, att intresset för konferensskola är i aftagande, ty verkliga förhållandet är, att det växer ständigt, och man är nu mera än någonsin förut allmänt öfvertygad om behofvet af en sådan anstalt och nödvändigheten af att så fort som möjligt få den påbörjad.

Efter noga öfvervägande af allt, som rör skolsaken, anser kommittén, att skolan bör förläggas i den af de tre ofvannämnda städer eller någon annan plats, hvilken loftar gifva det kraftigaste understöd i land och penningar.

Kommittén tror därför, att skolan bör förläggas i den af de tre nämnda städerna: Seattle, Tacoma eller Portland eller hvilken annan plats inom konferensen som helst, som först skänker \$25,000 och minst 10 acres land, som är så beläget, att det af kommittén anses vara särskildt passande för vår konferensskola.

Må Herren af nåd gifva framgång och rikligen välsigna detta vårt tillämnade skolföretag till hans heliga namns förhålligande och hans rikets stadfästade ibland vårt svenska folk.

Moscow, Idaho, den 10 mars 1906.

Vördsamt,

KOMMITTÉRADE.

Med anledning af denna rapport beslutades:

1. att den antages;
2. att skolkommittén blir en stå-

ende kommitté, och att dess medlemmar ärligen inväljas;

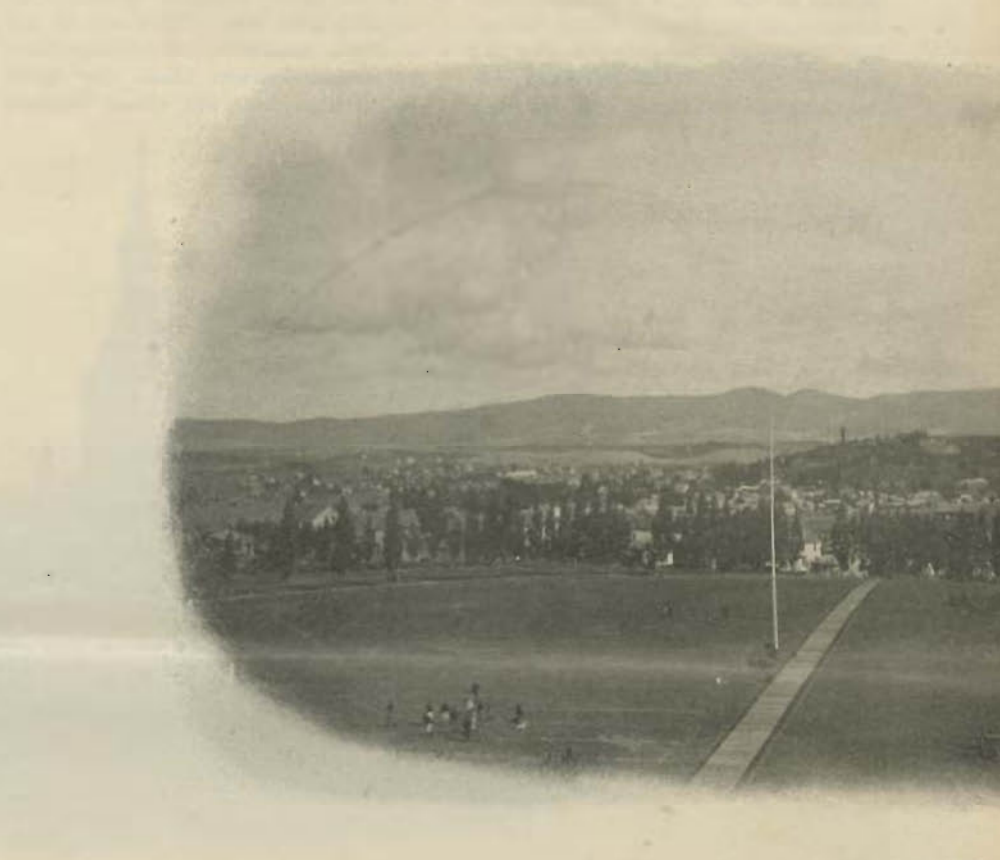
3. att den skall bestå af 7 medlemmar, konferensens ordförande inberäknad, så att hvarje distrikt skall i densamma representeras af en präst och en lekman;

4. att till medlemmar i denna kommitté för innevarande år väljas följande: pastor J. Jespersen och hr C. B. Green från Spokane-distriktet; pastor C. J. Renhard och hr J. A. Norden från Portland-distriktet; pastor C. E. Frisk och hr P. J. Johnson från Tacoma-distriktet. Ordföranden är ex officio medlem.

in our work, and the favors they have shown the delegates to this convention of the Columbia Conference; (Dessa beslut fattades i sammanhang med ett besök af en delegation affärsmän från staden, hvilken delegation kom för att framställa Moscows fördelar såsom skolestad och för att gifva konferensen anbud om dess skolas förläggande här. Anbudet lydde på 10 acres välbeläget land och \$3,000 kontant.)

8. att konferensen ålägger kassören att månatligen redovisa i tidningen COLUMBIA alla från församlingarna mottagna medel;

9. att konferensen uppmanar de

STADEN MOSCOW, IDAHO.

Hvarjehanda beslut.

1. Att församlingar, som ej sändt ombud till detta möte, ursäktas;

2. att pastorerna B. F. Bengtson och V. N. Thoren enligt begäran ursäktas för frånvaro;

3. att Bethsaida-församlingens i La Conner konstitutionsförändring (om flera diakoner och trustier) sanktioneras;

4. att konferensen med tacksamhet antager anbudet från pastor V. N. Thoren af 1,000 aktier i Trout Lake Mining Co.;

5. That the regular order of business be suspended in behalf of the delegation from the Moscow Business Men's Association;

6. That the said delegation of business men be received as advisory members of the Convention;

7. That the Conference extend a rising vote of thanks to the business men, the president of the Idaho State University and the citizens of Moscow for the kindly interest they have taken

församlingar, som ej ännu upptagit kollekt för konferenskassan, att med snaraste så göra;

10. att sekreteraren får i uppdrag att låta trycka 2,000 exemplar af referatet öfver detta möte;

11. att konferensen tackar sekreteraren och kassören för deras trogna arbete;

12. att konferensen äfven tackar skolkommittén för dess arbete;

13. att konferensens ordförande får i uppdrag att efter gudstjänsten på söndags kväll tacka Zions-församlingen och dess prästfolk för kärleksfullt och gästvänligt bemötande under konferensledamöternas vistelse ibland dem;

14. att justeringen af sista sessionens protokoll öfverlämnas åt pastoralkonferensen;

15. att alldenstund konferensen med ledsnad funnit att de många af våra landsmän, som under de flydda åren nedslagit sina hopålar inom konferensens område, nämligen staterna Washington, Idaho, Oregon och Brit-

ish Columbia, i allmänhet icke äro till finnadens uti större samhällen, utan äro kringstridda, så att man finner några här och några där, hvilket förhållande i hög grad försvårar och i många fall omöjliggör den kyrkliga verksamheten, och

alldenstund inflyttningen af svenskar pågar och synes med hvarje dag bli allt större och fara är för handen, att dessa deras föregångare skola skingras, så att de ej kunna samlas i ordnade församlingar och gifvas andlig vård, utan komma att gå förlorade för Guds rike och vår kyrka, därför

Beslutadt, att konferensen tillsätter

högtidligen på söndags e. m. af konferensens ordförande, biträdd af alla pastorer och två norska pastorer. Ordföranden höll invigningstalet, och pastor G. A. Anderson höll tal på engelska. Offer och kollekter, som under söndageh upptogs, belöpte sig till \$197.85.

Det var ett godt och trefligt möte. Må rik välsignelse för alla deltagare blifva dess frukt.

Pastoralkonferens

hölls på måndagen i pastorshuset. Det väsentliga, som där förhades, rörde

(statsuniversitetet.)

en kommitté, som får i uppdrag att stå våra inflyttande landsmän till tjänst med upplysningar och råd för att söka förmå dem att bosätta sig i större samhällen, så att de må kunna gifvas tillbörlig kyrklig tillsyn och vård;

16. att till medlemmar i denna kommitté inväljas pastorerne J. Jespersion, C. J. Renhard och G. A. Anderson.

Om nästa möten

beslutades, att höstmötet hålles i Powell Valley och Portland med början den 29 nästkommande augusti;

att nästa årsmöte hålles i Spokane och tager sin början onsdagen den 20 februari 1907.

Under mötet hålles gudstjänster hvarje afton och på söndagen. Alla predikningarna voro utmärkta. Samtal öfver andra bönepunkterna i Herrens bön hålles ett par eftermiddagar.

Den nya kyrkan i Moscow invigdes

ordnande med COLUMBIA. Pastor Bergman hade resignerat från redaktörskapet. Han erhölet ett tacksamhetsvotum för det arbete han nedlagt på tidningen under året 1905. Pastor Nelson valdes till redaktör för innevarande år. Troligtvis bortglömdes att välja biträdande redaktörer. Det är att hoppas, att alla pastorerne godhetsfullt vilja tjäna i denna egenskap! Att nedlägga tidningen ville man icke höra talas om. Lätom oss då söka att göra den än mera oumbärlig genom att på allt sätt troget understödja densamma.

Pastor B. F. Bengtson föreläser inför nästa pastoralkonferens.

Gudstjänster under mötet.

Om inledningsgudstjänsten, se början af detta referat.

På torsdagskvällen predikade pastor C. R. Swanson öfver Fil. 3: 7—14: "Den kristnes mål och sträfvan det Järefter; pastor Gustaf Bergman öfver Matt. 16: 25: "Ett lif till döds och en död till lifs".

På fredagskvällen firades ungdomsfest, hvarvid pastor C. E. Frisk höll tal på svenska öfver ämnet "Ungdomens sanna ideal", och pastor C. R. Swanson på engelska öfver ämnet "Our Young People's Loyalty to our Lutheran Church". Båda dessa tal återfinnas å annat ställe i detta nummer. Fröknarna Hilda Olsson, Ruth Broman och Ester Larson spelade pianosolon och duetter; en prästkvarterett förhöjde och högtiden med skön sång; församlingens kör drog äfven sitt strå till stacken med god sång. Det var ett mycket läro- och njutningsrikt program.

På lördagskvällen hölls missionsfest. Kateket S. D. Hawkins predikade om konferensens mission. Den predikan kan läsas på annat ställe i detta tidningsnummer. Pastor Gustaf E. Rydquist predikade om att "Verksamheten för utvidgandet af Guds rike är icke förgäfvad", med Es. 55: 10/13 som text. Vi fingo löfte om äfven denna predikan för COLUMBIA, men till dato ha vi väntat förgäfvad på densamma. Den torde komma framdeles.

Söndagen var den stora dagen i högtiden. På f. m. hölls högmässogudstjänst med skriftermål och nattvardsgång. I församlingens gemenskap intogs 4 kommunikanter och 8 barn. Pastor B. S. Nyström höll skriftetalet och pastor C. J. Renhard predikade i högmässan. Därpå framträdde en ansenlig skara nattvardsgäster till Herrens bord. Kollekten, som vid detta tillfälle och vid aftonsången upptogs till pastorerens reskassa, belöpte sig till \$42.

Efter denna gudstjänsts slut samlades söndagsskolan, till hvilken kortare tal höllos af pastorerne Swanson, Bergman, Rydquist och Jespersion.

På e. m. kl. 3 firades invigningsgudstjänst, hvarvid vår nya präktiga kyrka högtidligt invigdes till en Herrens helgedom. Invigningstalet hölls af konferensens ordförande, pastor Martin L. Larson, efter hvars slut han, assisterad af alla de närvarande pastorerne jämte stadens tvenne norska präster, förrättade den tilltalande invigningsakten. Därpå upptogs offer för byggnadskassan och belöpte sig till \$159.85. Därefter hölls tal på engelska språket af pastor G. A. Anderson. Korta gratulationstal höllos och af pastorerne C. S. Thompson och J. H. Lerohl, norska lutherska pastorer i staden. Från församlingens förra pastorer, P. Carlson och C. J. Beckman, hade mottagits hälsningsbref, hvilka upplästes och bifogas här:

"Immanuel Hospital, Omaha, Nebr., den 6 mars 1906. Käre hr Nelson, Moscow, Idaho. Näd, barmhärtighet och frid! — Tack för skrifvelsen af den 20 sislidne februari.

Med mig och mitt hälsotillstånd är det någorlunda efter omständigheterna, enligt min tämligen höga ålder, och jag har i sanning mycket att tacka Gud för, som så faderligen och nådeligen allt intill denna tid, uppehållit mig, ovärdige, och detta till både själ

och kropp, så att jag ännu kan röra mig ibland de sjuka, oakadt de vanliga ålderdomssvagheterna visst icke uteblifvit, t. ex. svag hörsel, minne, tankeförmåga samt min gamla svindel i hufvudet m. m. hafva mer än någonsin besvärat mig i den senare tiden. Dock hittills har jag som vanligt kunnat röra mig bland patienterna för att läsa i bibeln, tala och samtala samt bedja med och för dem, d. ä. hvarje söckendags f. m. från kl. 9 till 12, och dessa mina åhörare äro till antalet från 1 till 8 i 15 och 18 olika rum. Ty sedan hospitalet blef tillbyggt för halftannat år sedan, äro patienterna många flera än förut och stundom är jag alldeles öfverhopad af arbete, ja, uttröttad. Men då nöden icke alldeles tvingar, så är det icke lätt att sluta med det man gärna vill, nämligen att tala om Jesus för medsyndare.

Nu några ord såsom svar på din begäran i ditt bref. Du bad mig komma till edert konferensmöte och kyrkoinvigningsfest i Moscow, och det ville jag nog, men andra ting säga Järemot. Vidare säger du: Skulle ni icke kunna komma, så vore det kärt att få en skriftlig hälsning, som kunde uppläsa vid högtiden. Men jag ville helst tala, ty jag är så trött och medtagen, att jag snart kan ingenting. Dock, ett litet erkännande af den för mig så kära Columbia-konferensen. Jag vill endast peka på något, som jag läst i eder tidning, ty där ser jag, att eder konferens stadigt kryper framåt till hvarje tid. T. ex. missionstältet vidgas, församlingar stiftas, kyrkor byggas och de gamla församlingarna stadfästas allt mer på den gamla sanningens grund, hvarpå vår lutherska kyrka är byggd. Äfven har konferensens tidning förstörats och det diskuteras rätt lifligt om ett blifvande konferensskola etc. Men något återstår, som jag vill kalla det allra viktigaste och för mig har den största betydelsen, nämligen att Gud i de senare åren så förstärkt konferensens lärarekrafter öfver hvad jag åtminstone på min tid vågade hoppas, och om hvilka gåfvor vi säkerligen många gånger bedit, och ha därför i sanning mycket att tacka för. Men så bedja vi om nya nådegåfvor, nämligen att Gud ville utgjuta nåds och böns ande, att alla församlingsmedlemmars hjärtan måtte af hans kärlek uppvärmas, ja, blifva riktigt brinnande och det inom Columbia-konferensens alla områden, allt mera tro och broderlig kärlek välsignas, så få vi allt flera ämnen till både glädje, tack och lof.

Till sist några ord till min f. d. kära församling i Moscow, Idaho, såväl som hela pastoratet därstädes, inom hvilket jag i flera år verkade såsom syndens missionär, och omsider såsom pastor i 6 år. Omsider fingo vi den första kyrkan till stånd, och vi vilja icke förglömma att ännu tacka Gud för det myckna Guds ord, som Jär har blifvit förkunnadt allt sedan, samt den välsignelse, som Herren har be-

skärt både i att föda och fostra andliga barn, hvaröfver jag gläder mig med eder. Men att församlingen i Moscow så snart skulle behöfva att bygga en större kyrka anade nog ingen på den tiden; men så är det redan skedd, och i hufvudsak hoppas jag ingen annan orsak därför finns än att den gamla kyrkan var för liten. Men oakadt några uppoffringar, så bör allt betraktas såsom ett glädjeämne och en välsignelse af Herren öfver församlingen. Vi sade nyss att vi glädjas med eder. Hvarför? Icke så mycket därför att församlingen i M. fått sig en större och kanske mera tidsenlig kyrka, men vi glädjas i hoppet, att många fler af våra landsmän i M. kunna komma under Guds ords och sakramentens inflytande, ty de äro nådens medel. Och hvar och en rättänkande församlingsmedlem bör känna sig manad att missionera, d. ä. samla själar till Guds kyrka, och så på samma gång till Guds rike.

Nog skulle jag gärna velat vara med vid denna eder högtid, men, men —. Och som vi troligtvis icke ses mera på denna sidan grafven, så böra vi ändå glädjas i hoppet, väl vetande att så många som älska Jesus hafva en nådastol genom tron i hans blod, och där mötas vi med alla Guds barn hvarje dag, och till sist sanlas vi med den hvitklädda skaran omkring Lammets tron i de saligas land i himmelen. Farväl, farväl.

P. CARLSON."

"Olean, N. Y., den 5 mars 1906. Broder Nelson, frid och hälsa! Ditt bref af den 20 februari, innehållande underrättelse att församlingen i Moscow byggt ny kyrka samt inbjudning att närvara vid dess invigning, är tillhanda. För bref, inbjudning o. s. v. tackar jag dig på det hjärtligaste.

Intet hellre skulle jag önska än att kunna vara med vid det högtidliga tillfältet, men skäl, som du själf antyder — afståndet —, låter det sig knappast göra.

Dock med eder är jag. Kan det ej ske personligen, så är jag dock med eder uti andanom samt glädes storigen med dem, som glada äro.

Var god framför till församlingen min hjärtliga hälsning samt lyckönskan till det storartade verkets fullbordan. Herren har varit med och rikligen välsignat Moscow-församlingen både andligen och lekamligen.

Framför äfvenledes min hälsning till dem, hvilka af mig konfirmerats. Lägga dem på hjärtat såsom ett minnesord från deras forne lärare att ej glömma sin Frälsare och ej öfvergifva den församling, inom hvilken de föstrats.

Hälsa pastorerna inom konferensen. Mätte Gud välsigna den kära Columbia-konferensen, en af hvares första medlemmar jag är.

Vår Herre Jesu Kristi nåd vare med oss alla.

Eder i Herren,

C. J. BECKMAN."

Pastor Carlson var församlingens lärare åren 1886—1892 och pastor Beckman åren 1894—1900. De två mellanliggande åren 1892—1894 förde pastor C. A. Ramstedt herdestafven inom Jansenma. Denne sin tjänare kallade Herren till sig den 4 februari 1895.

Den nya kyrkan är 40 fot bred, 60 fot hög och 20 fot å sidoväggarna. Sidogafarna äro utbyggda två fot, hvar den bredden öfver midtelskeppet är 44 fot. Tornet är ungefär 75 fot högt. Inredningen är hällen i lutherskt kyrklig stil med predikstolen vid ena sidan och fristaende altare. Predikstol och altare äro af ek. Orgeln har sin plats på läktaren. I bottenväningen är en bra samlingslokal inredd jämte kök m. m. Kyrkan uppvärms med varmlufts-furnace". Hon upplyses med elektricitet. För 350 personer finnas sittplatser. Hela kostnaden belöper sig till i det allra närmaste \$6,000. Skulden torde blifva ungefär \$1,700.

Invigningshögtiden följdes med sång af prästkvartetten och kören.

På söndagens kväll predikade pastor J. Jespersion på svenska öfver ämnet "Vår rättfärdiggörelse inför Gud". Ömsesidiga tacksamhetsbetygelser utbyttes af konferensen genom dess ordförande och församlingen genom dess pastor.

På måndagskvällen hölls avslutningsgudstjänst, hvarvid alla pastorerna gåfvo korta tänkespråk. Vid det tillfället fingo vi äfven glädjen att lyssna till den äldre, vördade banbrytaren pastor P. Beckman, som var vår hedersgäst under senare delen af mötet. Det var en ljuflig stund i Herrens gårdar.

På torsdags och lördags e. m. hölls diskussion öfver den andra bönepunkten i Herrens bön: Tillkomme ditt rike. Denna diskussion leddes af pastor Renhard och var lärorik och uppbygglig.

Alla voro samstämmiga i att förklara detta möte för ett af de bästa, som någonsin hållits inom vår konferens. Må dess välsignelse blifva stor för alla såväl konferensbesökare som församling. Alla predikningar och tal voro ovanligt väl förberedda och gedigna.

Ett par af pastorerna måste resa hemåt redan på måndagseftermiddagen. De öfriga skingrades på tisdagen, då några reste till Troy, Idaho, där tvenne gudstjänster firades. De öfriga reste till Coeur d'Alene, Idaho, där kyrkoinvigning firades.

Till alla konferensledamöter säga vi till sist ett innerligt tack för allt det andliga goda, som oss beskärdes genom eder vistelse ibland oss!

Välsigne Herren vår församling, vår konferens och hela vårt samfund!

N.J.W.N.

Columbia,

officielt organ för Columbia-konferensen, utgifves den 15 i hvarje månad af Augustana Book Concern, Rock Island, Ill.

Redaktör:

Pastor N. J. W. NELSON,
823 East 5th St.,
MOSCOW, IDAHO

Prenumerationspris:

För helt år i förskott.....50 cents.
För helt år till Sverige.....65 "

OBSERVERA!

Å den å tidningen eller omslaget fastklustrade adresslappen angifves, till hvilken tid tidningen är betald. Om detta datum är lika med eller äldre än det å löpande nummer, så betyder det, att prenumerationstiden är utlupen, och att prenumerationen bör förnyas.

Då enskild prenumerant insänder sin afgift, erhåller han ej skriftligt kvitto, utan datot å adresslappen framflyttas.

Vi bedja, att man benäget underrättar oss, om tidningen icke kommer regelbundet, och om möjliga misstag och oegentligheter.

Konferensens ämbetsmän.

Pastor M. L. Larson, ordförande,
911 Stewart st., Seattle, Wash.
Pastor Gustaf E. Rydquist, sekreterare,
1717 Franklin ave., Astoria, Oreg.
Pastor C. J. Renhard, kassör,
560 Rodney Ave., Portland, Ore.

Det var de mest betydelsediga händelser, som timade på den första långfredagen och den första nytestamentliga påskdagen. Långfredagen står till ett evärdligt vittnesbörd om det ondas, syndens, förfärliga makt, i det att då gingo de orden i fullbordan: du skall stinga honom i hans hül, hvilka ord inneburo, att den utlofvade kvimosäden skulle låta utgjuta sitt blod och uppoffra sitt lif till godtgörelse af den genom syndafallet skeddä skadan. Då jublade synden och firade en skenbar triumf. Men dess segerglädje blef af kort varaktighet. Det hette också om den utlofvade Frälsaren, att han skulle söndertrampa orneus hufvud, hvilket skedde genom Jesu uppståndelse från döden, och hvarom påskdagen står till ett lika evärdligt vittnesbörd. Det var en underbar strid, en strid på lif och död, mellan mörkret och ljuset, mellan Kristus och satan, som utkämpades. Och mänsklighetens väl eller ve för tid och evighet var det, hvilket striden gällde. "Dock segrade ljuset till evig tid." Den starke uppbjöd väl hela sin kraft för att om möjligt

öfvervinna den starkare, men fann i denne sin besegrare. Synden blef borttagen och den eviga rättfärdigheten framhades i ljuset. Kristus ingick genom sitt eget blod en gång för alla i det allra heligaste och fann en evig förlösning. Med rätta är därför påskhögtiden en det stora jublets högtid. Den är ock en högtid, som manar till tack och lof. Men hvaruti består en rätt påskglädje? Jo, uti fröjd däröfver, att frälsning från synden nu finnes för mig. Och hvaruti består en rätt tacksamhet? Jo, däruti att jag i sann omvändelse står upp af synden, kommer till min Frälsare och i tron mottager den förlösning, som är skedd i honom, och i hans gemenskap vandrar i uppriktig, hängifven lyd-nad.

* * *

Vårt konferensmöte i år var i allo trelligt, broderligt, lärorikt, uppbyggligt. Det var således ock högligen ägnadt att stärka och lifva till fortsatt ifrig verksamhet. Ett lifligt intresse för de gemensamma verksamhetsområdena förspordes hos alla. En glädjande tillväxt hade kännetecknat det flydda årets arbete. Konferensens kommunikantantal berättigar densamma nu till 4 (2 prästerliga och 2 lekmama-) ombud till synodalmötena förutom ordföranden och en lekmanamedlem af synodalarädet, således inalles sex representanter till synoden. Konferensens missionsfält är stort och kräfver mycken uppoffring af män och medel. Tyvärr kan icke konferensen med egna resurser vederbörligen fylla på densamma i detta viktiga arbete ställda anspråk. Den behöfver kraftigt understöd af synoden. Intresset för skolsaken är i stigande. Den diskuterades med lif och värma, men intet afgörande beslut har ännu fattats. Behovet af ett konferensläroverk växer med hvar dag som går. Må Herren leda det därefter, att konferensen snart kan upprätta ett sådant.

* * *

Och nu har vården om COLUMBIA öfverlämnats åt hennes "upphofsman"! Tack för förtroendet! Men hjälpen honom, beder han nu så innerligt, att göra henne till en riktigt efterlängtaad gäst i hvarje hem inom konferensen. Insänden flitigt och punktligt nyheter från församlingarna och missionsfälten, uppbyggelseartiklar och berättelser samt hvad som helst, som lämpar sig för hen-

nes spalter. Med allas goda hjälp borde vi kunna fylla tidningen utan att begagna "saxen". Och glömmen ej att söka anskaffa nya prenumeranter! Visa detta nummer för din granne och fråga, om han eller hon icke skulle vilja hålla sig med COLUMBIA. Sådant är ock missionsarbete. Se ock till, att din egen prenumeration är betald i förskott! Adressremsan utvisar, till hvilken månad och år prenumerationen är betald. Om där står Jan. 04, Apr. 05, Jan. 06 eller något annat, så är du i skuld sedan detta datum. Datot Jan. 07 visar, att tidningen är betald till nyåret 1907. Alla adresslappar borde ha Jan. 07! För huru många få vi sätta dit det på majnumret?

Åter vilja vi påminna våra ärade läsare därom, att *all korrespondens angående denna tidning bör adresseras till redaktören*, hvars adress står i hvarje tidningsnummer öfverst på första spalten å redaktions-sidan.

Hvad på redaktören ankommer, så ämnar han göra sitt yttersta för att COLUMBIA må blifva i möjligaste måtto innehållsrik och läsvärd.

Hvile Guds välsignelse öfver vår konferens och allt dess arbete!

Vördsamt,

N. J. W. NELSON.

Moscow, Idaho.

Grundläggarnas dag.

Trenne gånger ha vår synods församlingar firat grundläggarnas dag på sista söndagen i april och då åter fört sig till minnes den Guds ledning, som visade sig i fädernas arbete för samlandet af de spridda landsmännen kring Guds ord och i grundläggandet af vår synod och vår skolverksamhet. Vid dessa fester på årsdagen af den för vår lutherska kyrka epokgörande konferensen i Chicago i april 1860 ha ock offer upptagits till förmån för professuren i kyrkohistoria vid vårt teologiska seminarium, hvilken fond enligt läroverkskassörens underrättelse nu belöper sig till \$8,563.80. Enligt det löfte, som vi som synod åtagit oss vid mottagandet af medlen för Oscar II's professur från fäderneslandet, skola vi för den kyrkohistoriska fonden samla minst trettio tusen dollars, hvadan mycket ännu återstår. Fonderna från Sverige hafva redan tillsändts oss; nu komma understundom förfrågning

ar från vänner i fäderneslandet, huruvida vi uppfyllt eller uppfylla vår del af villkoret i samlandet af fonder för vårt eget läroverk. Lätom oss i år gifva ett kraftigt svar genom att göra detta offer till vårt seminarium både allmänt, så att hvar- enda församling deltagar, och rik- ligt, så att fonden må föras ett stort steg närmare det föresatta målet.

I öfverensstämmelse med synodens enhälliga beslut uppmannas därför hvarje församling att i år fira denna grundläggarnas dag söndagen den 29 april och att då upptaga omnämnda offer. Medlen böra insändas till konferensens kassör eller till lärover- kets kassör, hr A. G. Anderson, Rock Island, Ill.

Gud välsigne rikligen vår synods verksamhet, som grundlades i hans namn, och som i hans kraft allena kan vinna seger!

Med tillgifvenhet,

E. NORELIUS,

synodens president.

GUSTAV ANDREEN,

läroverkets president.

Konferensens hemmission, dess te- tydelse och vår heliga plikt gent emot densamma.

(Missionspredikan vid konferens- mötet af kolleket S. D. Hawkins.)

Och Jesus sade till dem: Skör- den är mycken, men arbetarna äro få. Bedjen fördenskull skördens Herre, att han utsänder arbetare till sin skörd. Luk. 10: 2.

Den kristna missionshistorien tog sin början, då Jesus Kristus, mis- sionens Herre, utsände de tolf apost- larna att förkunna evangelium om riket, sägande: "Gån och prediken och sägen: Himmelriket är nära", hvilken befallning sedermera efter- följdes af det mera allmänna och till ännu flera lärjungar gifna upp- draget: "Gån ut i hela världen och prediken evangelium för hela ska- pelsen!" Det var på sin plats, att han, som genom offret af sitt lif för- värfvat äganderätten till människo- släktet, skulle utsända den första beskickningen af missionärer, i akt och mening att detta släkte i sanning måtte blifva hans egendom. I sam- manhang med det ansvarfulla och viktiga uppdraget gaf han lärjungar- na äfven detta härliga löfte: "Se, jag är när eder alla dagar intill världens ände!" I kraft af detta löfte gingo de ästad och utförde under-

bara missionsgärningar. Det är ock i kraft af detta löfte, som missio- nens seger är lika viss i dag, som den var för nitton hundra år sedan, ja, så länge som missionens Herre lefver, så länge skall äfven missionen lefva och vinna den ena segern efter den andra intill dagarnas ände.

Apostlarnas arbete var till en bör- jan blott och bart hemmissionsarbe- te. Instruktionen lydde: "Gån icke på hedningarnas väg och gån icke in i en samaritisk stad, utan gån hellre till de förlorade fåren af Israels hus." De tänkte ej heller alls på att utsträcka sin verksamhet till hed- ningarna. Till och med sedan hem- missionen vunnit en ganska stor till- växt, ansågo sig — i synnerhet de äldre bland apostlarna — såsom apostlar för de omskurna. Men fast- än judafolket var det första fältet, som skulle skördas, så var det dock långt ifrån hela skörden, ty skörden är mycken, fälten äro många: de in- begripa alla folk, slakten och tungö- mål. Herren Jesus hade köpt alla fälten, de voro dyrt köpta med hans eget heliga och dyra blod och måste därför alla afbärgas. Ännu i dag äro dock många fält, som icke ens till namnet äro kända, mycket mindre hafva några försök gjorts att inbärga den å desamma befintliga skörden. Och på de fält, som blifvit upptäck- ta och äfven delvis bearbetade, står ännu en ganska stor del af skörden ute under bar himmel och är i be- drörligt skick. Arbetarna äro näm- ligen få, allt för få. Då en husbonde vill inbärga sin skörd och icke lyckas få folk nog, tänk huru illa! Säg, vill icke du, min vän, blifva en ar- betare i Herrens myckna skörd? Dig kallar Herren att gå ästad och i den lefnadskallelse, där du befinner dig, hjälpa till med inbärgandet af mänskorskörden i den himmelska ladan. Skall du hörsamma kallel- sen, eller skall du ännu komma med någon ursäkt för ditt uteblifvande och sysslande med något annat, som behagar dig bättre, därför att det kostar mindre själförsakelse, därför att du icke därvid behöfver släppa till hela hjärtat, hela lifvet?

Konferensens hemmission, hvad betyder den? Hvarför skall man missionera i de kristna länderna? Är icke skörden redan inbärgad där? Vore det icke bättre att sända missionärer till hednavärlden och låta de kristna folken redha sig med den kunskap om Gud de redan äga?

Lätom oss gifva akt på Jesu till- vägagående. Det heter, att "när han såg folkskarorna, varkunnade han sig öfver dem, emedan de voro misshandlade och öfvergifna såsom får, som icke hafva någon herde. Och han begynte lära dem mycket." De skaror, om hvilka här är fråga, till- hörde det utvalda folket, Guds egen- domsfolk, hvilket hade lagen och profeterna och det offentliga guds- tjänstfrändet ibland sig. Likväl befinnas de vara i en så nödställd belägenhet, att Herren Jesus kraf- tigt griper in för att i någon mån afhjälpa nöden, dels genom att själf undervisa och bota, dels genom att vid ett tillfälle utsända tolf, vid ett annat tillfälle sjuttio och sedan ännu flera missionärer, hvilkas uppgift var att lära folket Guds ord, bota sjuka och utdrifva de onda andarna. Andliga ledare och lärare saknades ej, men de voro icke berdda för fåren, utan misshandlade dem med många, långa bud och stadgar, hvilka måste mycket noga efterlefas. En öfver sina synder bekymrad själ, som sök- te efter frid och ro för sin inre män- niska, kunde och ville de ej befatta sig med, utan hon blef öfvergifven och lämnad åt sig själf. Bokstafven kunde meddelas, men Anden, som lif gifver, saknades vid ordets lä- rande och läsande. Här var på detta fält således ännu mycket arbete att utföra, innan skörden kunde sägas vara inbärgad, innan detta folk med sanning och verklighet kunde blifva Guds frigjorda, lefvande barn. Blott en och annan hade sluppit lös från det lagbundna trällifvet, men folket i det stora hela satt ännu kvar i sy- dalifvets och lagtjänstens fängelse.

Och då vi i dag skåda ut öfver vä- ra missionsfält, kunna vi måne sä- ga, att skörden blifvit inbärgad, att det icke vidare finnes några misshandlade och öfvergifna folk- skaror, som likna får utan herde, och att missionsarbetet sålunda kunde upphöra? Nej, nej, vi hafva kommit in på ett område, där arbe- tet icke tryter. Hvert vi vända blic- ken, skådar ögat hopar af misshand- lade folkskaror. Huru illa har icke synden tilltygat många själar. De äro Herrens får, men vilddjur hafva öfverfallit dem, och nu ligga de vid vägen blödande ur djupa sår. Deras syndasmitta blef en gång dränkt i dopets bad, de delaktiggjordes af Kristi försoning, de ingingo i ett lifstids förbund med sin Gud och

Frälsare, men hur är det nu med förbundet? Det är brutet. Skuld-belastad, fridlös irrar själen omkring och söker efter hvila, men finner ingen; hon är öfvergifven, emedan hon öfvergifvit sin bästa vän. Min vän, gäller detta dig? Hvarför förblef du icke trogen mot din Gud? Du afsade dig ju vid din konfirmation satans och världens väsen och lofvade att lyda, frukta, älska, tro din Herre och din Gud, förvissad som du då var, att han i nöd och sorg, i väl och ve skulle alltid förblifva din fasta berg och skänka dig sin rika tröst. Så ligger du nu där, också du, vid vägen såsom ett misshandladt och öfvergifvet får, sedan synden fått herraväldet i ditt hjärta och ristat så många djupa sår i din själ, att du håller på att förblöda. Kanske du redan blifvit sanslös, så att du icke märker, att den gode herden med det varkunsamma hjärtat står nedlutad öfver dig, färdig att förbinda och läka dina sår.

Dyre vän! Det är, tyvärr, många, som befinna sig i sådan belägenhet. Vill du ännu säga, att hemmissionen ingen betydelse har? Vill du säga: Det är till ingen nytta, då Herren kallar, utrustar och till sin tjänst inviger särskilda arbetare, underherdar, hvilka, beklädda med kraft af höjden, skola hafva det såsom sin enda uppgift att tillsammanföra fären i hjordar (församlingar) här och där och vårda dem? Vill du säga: det är öfverflödigt, då fårahus (kyrkor) byggas, där vårt folk kommer tillsammans för att möta sin Gud, och där han har lofvat möta dem och tjäna dem? Vill du säga: det är förspillda penningar, då kollekter upptagas och insamlingar göras för verksamhetens bedrivande på missionsplatser här och där inom konferensen? Vill du säga: hvad göres oss denna förspillning behof, då konferensen kanske snart går i författning med grundläggandet af ett läroverk, genom hvilket vår ungdom kan kvarhållas och fostras inom vår egen kära lutherska kyrka? Hvad blir det af vårt lutherska folk, om icke vi lägga oss all vinning om att taga vara på det? Kanske vi vilja lämna det arbetet åt andra? Nej, Gud förbjude, att ett sådant sinne skulle få rum hos oss. Det är *vår* skyldighet att vårda detta folk, det är *vår* kallelse att inbärga skörden från den svenska lutherska Columbia-konferensens åkerfält. Aldrig skall vårt folk känna sig så hem-

ma i något annat samfund som i sin egen kära lutherska kyrka, hvilken fostrat det och hvilken det en gång svurit trohet. Aldrig skall sången, bönen, predikan eller gudstjänstfirandet i någon främmande kyrka tilltala hjärtat så, som det gör i den lutherska kyrkan. Men nu sitter någon och tänker, att detta är öfverdrifna påståenden. Då skulle jag vilja taga en sådan med på en rundresa till missionsplatserna, ty där skulle han få höra folket med egen mun besanna mina ord.

Alltså, vår heliga plikt gent emot konferensens mission — hvad betyder det? Det ordet plikt har för oss en mindre god klang, då det innebär något fordradt, tvunget. Skall man då pockas och tvingas till att bedriva missionsverksamhet? Låtom oss se, hvad Herren Jesus, missionens Herre, säger om denna sak. Hvad han säger, det måste säkerligen böra påaktas; och detta säger han: "Bedjen skördens Herre, att han utsänder arbetare till sin skörd." Bönen, trons bön, det är alltså vår skyldighet mot missionen och äfven det medel, genom hvilket arbetare skola erhållas för skördens inbärgande. Hvarför är det som arbetare äro få? Från en sida sedt kan det ju icke sägas, att arbetarna äro så få, ehvad vi nu tänka på lärarekräfterna i församlingarna eller på de trogna arbetarna bland församlingsmedlemmarna, ty till Herrens pris kan det ock sägas, att deras antal i det stora hela är rätt betydligt. Men hvarför äro arbetarna ändå allt för få? Jo, skörden är mycket illa förfaren. På många ställen är säden nedbruten och nedslagen till marken samt äfven betäckt med jord, sand och skräp af hvarjehanda slag. Det har nämligen varit stora öfversvämningar. Syndavågor hafva brusat och svallat och vältrat sig fram öfver fälten. Trenne härförare, som heta djäfvulen, världen och köttet, hafva i vildt raseri fört sina härskaror fram och tillbaka öfver fälten, nedtrampat, nedbrutit och gått förfärligt illa åt skörden. Således är arbetet med skördens tillvaratagande mycket, i synnerhet därför att det är så svårt. Ja, det är ett arbete, som kräfver stor kärlek, stort tålamod och stora uppoffringar.

Men bönen är ju icke mycken uppoffring, säger du. Fordras det icke mera, så nog skall jag gärna gifva min andel. Men trons bön är ingalunda en så lätt sak, som mången

föreställer sig. Hur många böner tror du att du bedit, som bringat en eller flera arbetare till Herrens skörd? Har du bedit så, att du själf blifvit en arbetare? Det var just de lärjungar, som Jesus stod i begrepp att utsända, hvilka skulle bedja bönen om flera arbetare i skörden. De skulle sålunda bedja, att Herren måtte sända dem själfva till skörden. Rätta bedjare äro rätta arbetare, och endast sådana kunna bedja böner, som frambringa församlingslärare och missionärer. Bönen innebär ett offer af människans sjäflif, hvilket är det svåraste af alla offer. Bed då om nåd att kunna bedja. Bed att Jesus måtte väcka Andens nya lif hos dig, om detta ej redan skett. Bed, att han måtte släcka syndalifvet i din själ. Bed om nåd att kunna sätta verklig tro till Guds heliga ord, lagens ord, hvilket såsom en hammare sönderkrossar hjärtats hälleberg och såsom en knif bortskär syndens giftväxt i din barm. Dock, du kanske börjar rysa och protestera: en sådan operation vill jag ej vara med om. Men bed vidare om nåd att kunna tro evangelii ljufviga nådesord, hvilket såsom en helande balsam läker de förkrossade hjärtan och förbinder de svidande såren. Den som i luttringselden fått blicken öppen för sin egen hjälplöshet såväl som för Herrens öfversvinneliga nåd, han har blifvit en rätt arbetare, emedan han blifvit en rätt bedjare.

Men plikten? Den är nu vorden en kärleksplikt. När Kristi kärlek vunnit herraväldet hos en människa, då blir det varmt i hjärtats boning. Då lifvets springkälla brutit fram på hjärtats åkermark, börjar öknen att blomstra. Frågan blir nu icke längre den: Är det vår plikt att offra för missionen? Nej, nu heter det: Jag *måste*. Kristi kärlek *tvingar* mig. Den tunga, som förut var stum, "säger nu gärna ett ord om Jesus, som synden all förlät"; den hand, som så länge varit slutten, öppnar sig och gifver gåfvor åt den hjälpbehöfvande nästan; den fot, som var så trög, springer nu med glädje Herrens ärenden. Husfadern, som förut hade så föga tid att samla familjen till husandakt, får nu många "lägliga tillfällen" att med de sina betrakta Guds ord, tala till dem om Guds vilja och råd om vår frälsning och salighet, förmana dem att gå Herrens vägar och i en sluten krets gå fram med dem till nåda-

stolen för att offra läpparnas och hjärtats frukter och undfå gåfvor. Församlingsmedlemmen, som förr hade så lätt för att finna fel med detta och det där inom församlingen och sökte räkna ut huru liten utgift han skulle kunna slippa undan med, talar nu väl om sin församling och gifver med fulla händer af de gåfvor Herren förlänat honom åt Guds rikets befrämjande i världen. Om böneungänget med Gud icke öfvas i familjekretsen, huru skola då barnen blifva bedjare? Och om de icke blifva bedjare, huru skola de få lust att utgå som arbetare till Herrens skörd? Det var ju vid ett tillfälle, då Jesus bad, som hans lärjungar kommo fram med den begäran: "Herre, lär oss bedja." Exemplet smittar således, äfven i god mening, men för öfrigt heter det ju, att trons bön är mäktig, och att hvad vi i barnslig förtröstan på Gud bedja om, det skall vardas oss gifvet. Det är ju också icke tänkbart, att en sann samfundslojalitet skall kunna uppväckas hos barnen, om man talar klandrande och förringande ord om sin egen församling och det samfund man tillhör. Låtom oss rannsaka vårt väsen och se till, om vi icke i dessa stycken hafva syndat inför Gud. Låtom oss på våra knän bedja skördens Herre visa oss verkliga orsaken till att hemmissionsarbetarna såväl som hednamissionsarbetarna äro få och att missionskasornas lida brist under sådana lider som dessa. Och då vi upptäckt grundfelet, låtom oss anropa Herren om kraft från höjden att bota bristen. Det är den personliga erfarenheten af synd och nåd, som utgör det dagliga grundvillkoret för allt verkligt missionsarbete. Där denna saknas, skall man förgäfvos söka "bota Sions refvor".

Bed således, min vän, att du själf måtte blifva en arbetare i Herrens skörd, ty han behöfver många arbetare och arbetare inom alla stånd och samhällsklasser. Tro icke, att det är blott församlingslärarna, som skola vara arbetare. O nej, de förslå icke. Jesus säger, att skörden är mycken; den är äfven illa medfaren, hvadan det behöfves många arbetare och mycket arbete, innan hela skörden blir insamlad i ladån. Om Herren ej kan använda dig för det ena arbetet, så duger du säkert till ett annat. Somliga skola meja af säden, andra samla upp, andra binda tillsannmans, andra bära in kärvar-

na i ladån och andra tillföra skörde-männen förfriskningar under det de utföra det ansträngande arbetet. Ställ dig blott till Herrens förfogande, så skall han veta att göra bruk af din gåfva. Men bed äfven, att Herren måtte sända herdar till sin hjord, de där skola hafva såsom sin särskilda uppgift att vårda hjorden. Och bed sedan för dessa församlingslärare, att de måtte erhålla särskildt mycken nåd och kraft af Gud för sitt maktpåliggande arbete, ty ingen behöfver så stor nåd och så många förböner som den, hvilken Herren så utvalt till sitt redskap. Glöm därför icke din pastor, då du går till nådastolen. Och kom äfven ihåg missionärerna, såväl här hemma som i fjärran land. Tro ej, att de kunna verka med framgång, om du icke understöder dem. Bed sedan om offervillighet för Herrens rikssak och om nåd att ställa dig helt under hans ledning.

Det är saligt redan här att vara arbetare i Herrens skörd. Väl kan det hända, att arbetet understundom blir tungt, så att man måste gå ästad och gråta under arbetslagens tunga och hetta, men det är ändå saligt att få tjäna en så god Herre. Snart är skördetiden slut, och "då skola de komma med glädje och bära sina kärvar." O, hvem skulle icke vilja vara med bland den skaran då och medföra någon kärve till himlens stora, sälla skördefest! Amen.

Our Young People's Loyalty to Our Lutheran Church.

REV. C. R. SWANSON.

(Address at Young People's festival at Moscow, Idaho, March 9, 1906.)

Dear Friends and Brethren.

It is a matter of no small importance and responsibility to speak a suitable word on a festive occasion like this, that may tend to encourage and inspire greater love and loyalty to our beloved Lutheran Church. But realizing that I am one of you and laying aside all feeling of incompetence, I will proceed to present you a few hasty and somewhat disjointed reflections that have occurred to me, without, however, the least hope of meeting the expectations and wants of my much respected audience.

The mournful experience of St. Paul which he gives us in these words: "Demas has forsaken me, loving this present world, and is departed to Thessalonika," is also the

experience of our Church. Of those who are baptized and confirmed into the Church, many never become loyal and active members, but are lost to our Church. From these facts we well realize that the question of our young people's loyalty to our Lutheran Church is a practical one, which our congregations and pastors in our Synod must bear in mind more than ever before. New conditions confront us. Our youths and maidens, as a rule, are out in the battle of life far sooner than in times of old. Childhood days have dreamed away their bliss long before we deem them well begun. Fathers and mothers are not the companions of their sons and daughters as formerly, and with this comes the abandonment of the family altar and the early Christian training in the home. Circumstances and environments surrounding our young people of to-day are such that tend to draw them away from our Church. The secret societies, the dance hall, the card game, the billiard hall, the Sunday baseball game, the Sunday theatres, the Sunday excursions, the social clubs, the saloon, all these organized forces are trying to draw our young people from our churches. From all directions comes the tempter's call: "All these things will I give thee if thou wilt fall down and worship me."

Special efforts are also put forth by many of the Reformed churches to make our young people disloyal to our Church. All kinds of good times and attractive amusements are offered; all kinds of subjects, with the only object in view of attracting public attention, are announced and discoursed upon. These temptations meet you all, my young friends, and they may seem plausible to you. For it is true that the spirit of "Martha," that is anxious and troubled about many things, draws public attention, while "Mary," who has chosen the good part, is criticised and unnoticed. Here a sense of discrimination is required, which our young people often lack, and there is a temptation near at hand to feel ashamed of the church which, of God, has received and for the human race has kept the gospel in its purity. The time must come when there will be a hunger in the land for the living word of God; then it shall be known where the one thing needful is to be found.

When there are so many agencies at work to draw our young people away from the church, it means that we must put forth an earnest effort to foster a deep love and loyalty among them. Brethren and friends, it is a joyful sign of the times that our pastors and congregations are more and more realizing the import of this question. From many a watch-tower in every quarter of the field comes good tidings concerning the noble work done for the keeping of the young people in our congregations. The Sunday-schools are hard at work in providing the best means and methods for giving our children early Christian training. Further, the arms and the weapons of which our young people are to make use, are put into their hands by the skillful preparations of our pastors in the catechetical and biblical lessons during the time of preparation for confirmation. Our Church prepares her sons and daughters for Christian warfare, but the application of the weapons in the contest of actual life must be left to you, young friends. In this respect, too, you are not without further guidance by your spiritual leaders; but notwithstanding all this help, in the end every Christian must himself learn to use his own weapons, and through personal convictions and faith remain faithful to Jesus Christ, the Captain of our salvation, and to our Church.

The answer to the question: Why should our young people be loyal to the Lutheran Church? every Lutheran should have near at hand. There is a great danger that zeal without knowledge will soon expend itself, and shall it be said of our young people as of Israel two thousand years ago: "I bear them record that they have the zeal of God, but not according to knowledge"? Short as has been my experience as a pastor, I nevertheless have learned the fact, that in spite of the good and useful instruction which our young people have received, many of them leave our Church believing that the teachings of one Church are about as good as those of another, and thus become disloyal.

Loyalty and love toward country has at all times and with all peoples been considered as one of the highest virtues of man. But this loyalty, important as it is for a country's existence, is scarcely ever found and

maintained, until the people have read the history of their country and forefathers. The deep sense of loyalty and love among our young Americans of to-day has not come at random. It has been fostered and is being fostered. During the past month our schools and colleges have offered instruction in patriotism. Hundreds of patriotic speeches have been delivered, setting before our vast army of children and students the ideals of American statesmen and citizenship. This practice we may well imitate in our Church. There is also a spiritual patriotism in which we need instruction. We need to foster to the utmost the feeling of loyalty to our Church and to our work. Our young people need to acquire a comprehensive knowledge of our spiritual mother, who once in holy baptism received us into her bosom and ever since that time has cared for our spiritual wants by offering us the very best of religious instruction. And, brethren, there is nothing that would help our young people more to be true Christians, good citizens and loyal church members than a strong infusion of genuine and unadulterated Lutheranism. This is not egotism, for what is said from a religious point of view, the President of this country has said from a statesman's view. To be loyal we need the mighty saving faith that supports the heart that sings: "A mighty fortress is our God."

Every young man and woman, in order to be loyal, should be thoroughly acquainted with the true biblical teachings of our Church. We repeat with regret, that we often see how many, in pure ignorance of its value, like Esau, sell their birth-right for a dish of pottage, trade away the true pearl and turn away from the faith of their forefathers. The faith of our Lutheran Church rests upon "Jesus Christ who is the same yesterday and to-day, yea, and forever." She teaches that the word of God is the only infallible rule of faith and practice. Therefore we find not a single doctrine in our confession that stands in disharmony with the word of God. Let us hold fast loyally to this confession. Let us appreciate, my young friends, that in our Lutheran Church a pure and simple gospel of salvation through the power of the word is preached to all classes alike.

God saving his world only by his Son's death, God making whosoever believeth in his word righteous because of his Son's blood. This is the gospel which is brought solely, and by which solely the Spirit works, in the two-fold mode of reproof and guidance, law and grace. This is the gospel which our Lutheran Church preaches from beginning to end, with "no concession to common American religious notions; and yet with no Pharisaic calling out to other Christians, "I am better than thou"! Should you not be thankful to God and loyal to our Church and pastors for such pure spiritual food from our pulpits! And, dear brethren in the work, may we be timely, but may God protect us from the temptation of offering our people, when in the sanctuary of God for the purpose of worship, scientific, philosophical, or literary essays, or a digest of the latest sensational newspaper reports! It may attract attention, but it will not feed hungry souls; it will not foster true loyalty to our Lutheran Church.

In connection with the biblical confessions and teachings, we also wish to mention the treasure which our Church possesses in her psalms and songs, for even they are an inheritance, urging our young people to be loyal. The Lutheran Church has rightly been called the singing Church. No other Church has a richer collection of psalms, hymns and spiritual songs. "They are prayer and supplication!" Further, our Church has a liturgy which has stood the test of the centuries. I have visited the leading Protestant churches of other denominations, and I have been present at their services, but I have never found any order or form so impressive, so spiritual, so rich, so biblical, so instructive as the order of our own Sunday morning service. O, young friends, "keep that which is committed unto you".!

Our young people of to-day are deeply interested in education. So is our Lutheran Church. In educational matters she has stood in the very forefront. No other denomination can boast of such an educational history. "Lutheran Germany has been the schoolmaster of the world. To the Lutheran fountains of learning the gifted and aspiring youth of all nations have come for intellectual refreshment and quick-

ening." In this country she is second to none in educational zeal and enterprise. She demands a high standard of culture and theological training for her ministry; she believes in giving every one of her sons and daughters a special course of Christian training in the confirmation class; she also provides the best liberal education. Her schools of learning are scattered all over this land, and may God speed the day, when we as a Conference can bid our youths and maidens welcome to our own school. From an educational standpoint our Church should not fall out of sympathy with our young people, but meet the demands of the spirit of true Christian progress.

There are also other reasons why we as Swedish-Americans should be loyal to our Lutheran Church. We are bound together by ties of common nationality and by ties of blood; by a common migration, a common stage of culture and a common history. The memory and the work of our early pioneers in our Synod, in our conferences and in our congregations should inspire love and patriotism among our young people of to-day toward our Church. Let us remember the hard work, the many sacrifices these men and women of God had to endure in founding and establishing our Church upon American soil! As we gaze at the history of our Augustana Synod to-day, there is not one of us but must feel that God has justified and blessed its work. Behold its rapid growth in all directions! Behold the masses that congregate around the Word of God, in administering to our Swedish-Americans of to-day through her institutions of culture and charity!

Now, my young friends, does it not behoove us after God's clear manifestation of his gracious will toward us throughout the years gone by, to see our heritage with the same large eyes with which our pilgrim fathers and mothers beheld it, and lay aside all feeling of uncertainty, and take up our calling and utter our faith with no uncertain sound?

Let us also consider the question: How shall our young people show their loyalty to our Church? In the first place by constantly going to God's house and table. Here you converse with God in prayer, and he with you in his word. "Here you may kindle your devotion at the

fire of others, and light the candle at those who shine around you." "Know ye not that I must be in my Father's house?" are the words of Christ at the age of twelve. Let us, young friends, be found in our Father's house. Let your youthful voices blend with the music of the psalms and hymns at our services! It is the best way of helping your pastor in his work; it is the best way of encouraging others to join in your ranks; it is the best shield and protection from the attack of the enemy; it is the best inspiration for your own soul to remain faithful to Jesus Christ and to your Church. Forsake not, therefore, the assemblies of the faithful, as the manner of some is.

Our young people should keep in close touch with our work at large through our church papers. You will never remain loyal to the Church, if you do not read the periodicals of your own Church. If you love your Church you will want to keep yourself informed of the progress it is making throughout the length and breadth of the land. That information you will find only in its own publications. The young people should read *Augustana Journal* and *Ungdomsvännan*, both of which well deserve your support, and are excellently adapted to be your companions. Show your churchly patriotism by immediately subscribing for both!

Secondly, our young people should show their loyalty by taking active part in our church-work. It is with pleasure and hope, that we read in our church papers about the activity and work of our young people in our congregations. Our Young People's societies (or call them Luther Leagues, if you wish) are doing noble work and are continually becoming stronger and more mindful of their calling. Much could be said with reference to this work, but time is too limited to go into detail. This much, however, we would say: It speaks well for the future of our Church. Fast and thick are our older workers in our congregations leaving us. The banner and the sword with which they carried on the good fight is exchanged for the crown and the palm! They are continually entering the church triumphant! But they are also leaving vacant places in the church militant. Who shall fill these

vacant places? You, my young friends, who are trained in our Sunday-schools and our young people's societies. You are called upon by him to whom you once gave the holy promise at the confirmation altar: "To be his, live under him in his kingdom, and serve him in everlasting righteousness, innocence and blessedness." It behooves you, therefore, "that ye present your bodies a living sacrifice, holy, acceptable unto God, which is your reasonable service." What a blessed privilege to serve in God's kingdom! This privilege is open to every one of you, in accordance with the gifts the Creator has bestowed upon you. Our congregations everywhere need your assistance in the Sunday-school work; in the young people's societies; in our Church choirs etc. Yea, we need your services and assistance in the work at large.

A few weeks ago, the editor of *Augustana* sent out an earnest appeal to our pastors, charging them to bring before our young people the urgent need of young men and women who are willing to consecrate their lives and their service in the Master's cause. For fast and thick are also our spiritual leaders summoned home to receive their eternal reward. Even here the Church looks into your ranks for reenforcement. The best tribute we can give to these spiritual leaders, is to take up their unfinished work and step into the ranks, thinned by their removal, and seize the colors that fall from their pulseless hands. The marching orders they received are ours to-day. They should not fall upon indifferent ears or disloyal hearts. Ah, that a fresh baptism of the Holy Ghost would fall upon our young people and a new anointing from the Lord! Then our young men and women would be more ready to ask the question: Lord, what wilt Thou have me to do? When Jesus Christ sends forth the cry for workers, ministers, missionaries, deaconesses, men and women to strengthen and sustain, with consecrated gifts, the work of our Church. Who is his chosen one? "Lord, is it I?"

It is a most coveted privilege to be with you here at your festivities, in this beautiful house of God. This grand temple, which you, my young friends, have lent a helping hand to build, speaks of your loyalty to our Lutheran Church. May you forever

be loyal to your loving Lord: may you be mindful of your Christian duties. Forget self in love to him and the souls for whom he died.

And when he, the Captain of our salvation, in whose service we are, returns from the field victorious, bearing his trophies with him, then we shall see him, and by him be the throne with him, eat of the tree

“For he that overcometh shall be clothed in white raiment, sit upon the throne with him, eat of the tree of life in the Paradise of God, and go out no more, forever.”

Långfredagen.

Dagen, den långa fredagen, var inne. Det höga rådets alla medlemmar, hvilka kunde försaka sömnen för att döda Frälsaren, hade samlat sig hos Kaifas. Man hade ömsesidigt styrkt hvarandra uti sina ondskefulla anslag, och den fängslade Jesus framställdes nu inför sina domare. För att bibehålla skenet af rättvisa infördes beställda vittnen. Men ändock många falska vittnen kommo fram, funno de likväl intet, ty deras vittnesbörd stämde icke öfverens. Så stämmer ännu i dag villoandarnas och lögnpredikanternas, de falska kristnas, vittnesbörd icke öfverens, dem själfva till dom. I alla tider måste detta psalmistens ord gå i fullbord: “Gör, Herre, deras tungor oense, och låt dem förgås” (Ps. 55: 10). Mången gång undras, huru man skall behandla dessa pösande och skrällande verkhelgon. Jesus ger oss både lärdom och exempel. Då de häna och bespotta, ljunga och säga allt ondt om honom, så tiger han. Han behöfde icke försvara sig, ty hela hans lif hade varit ett vittnesbörd, och hans tystnad var en dom emot dem. O, huru många få ännu i dag icke erfara denna hans tystnad. Denna heliga, kyska, gudomliga sanningens tystnad emot alla skrymtare är en dom öfver dem som genom falsk lära söka falskt vittnesbörd emot honom. Min vän, tiger Jesus emot dig? Talar han dig ännu icke till, tröstande, förmanande och undervisande? Gud hjälpe dig! I lidandets stund måste tiga den, som i domens stund icke skall göra det; ty han, som en gång skall komma för att döma, var nu kommen för att blifva dömd. Vår blygd och skam, hvarmed vi borde förstummas inför domstolen, har Kristus tagit uppå

sig och genom sitt stillatigande öppnat vår mun, så att vi med frimodighet få säga: Abba, käre Fader.

Slutligen komma två vittnen fram och intyga, att de hade hört honom säga: “Slår detta tempel neder, och i tre dagar vill jag uppätta detsamma”, men icke ens då blef det samstämmigt. Detta skulle vara hufvudslaget, ty Kristus hade i sanning ofta nog tuktat fariséernas döda verkhelighet och läppgudstjänst. Dessa ord uttalade Herren, då han, uppfylld af brinnande kärleksnit, hade renat templet. Han ville liksom säga: Fortfaren blott att fördärfva detta heliga rum och sönderbryten alldeles detta tempel, ty efter en liten tid skall jag åter uppätta detsamma. Detta sade han, säger Johannes, om sin kropps tempel, men på samma gång äfven om detta tempel af sten. Ty detta eviga goda, som templet såsom en skuggbild förebildade genom Guds boende ibland sitt folk, har i sanning och i verklighet uppenbarats i den enfödde Sonen, hvilken vardt kött och bodde ibland oss. När Kristi heliga lekamen på korset upplöstes, så upplöstes ock templets helgedom. Men efter tre dagar uppättade den uppståndne Kristus åter sin kropps tempel och därmed det yttre templet väsentlighet, det nya testamentets kyrka, som är hans lekamen, Guds tabernakel ibland människor, det saliga rum, där Kristus är nära de sina alla dagar intill världens ända, nu i förborgad, men en annan gång i uppenbar helighet.

Kristi tystnad, som var en väldig botpredikan för den öfversteprästen, plågade denne icke litet och bragte honom ändtligen därefter, att han framställer den fråga, som i detta förhör icke fick utelämnas. Ogärna framställer han alla frägers fråga, men han måste göra det: “Jag besvär dig vid lefvande Gud, att du säger oss, om du är Kristus, lefvande Guds Son.” Denna fråga framställer nu Kaifas för att tvinga Jesus till en ärlig bekännelse, i den form, under hvilken man plågade affordra en laglig ed. Då bryter Herren sin tystnad och gör öfversteprästens ed till sin egen, bekännande: “Du säger det.” Ja, jag svär, jag är Guds Son. Då sönderrifver den falske öfversteprästen i hycklad förskräckelse öfver den sanne öfversteprästen sina kläder och utropar: “Han hädar Gud.” Det är höjden af fi-

endskap emot Kristus, när Guds förföljare framställa sig såsom Guds saks förfäktare. Så göra ännu i dag alla svärmeandar. Under låtsadt nit för Kristus och själars frälsning trampa de allt heligt under sina fötter. Det är icke synden, hvaröfver de beskärma sig, utan öfver den bestående kyrkan. Hennes präster utmålas såsom de svartaste nidningar, och allt som göres är af ondo. De lågast sjunkna uslingar skulle bäfva för att uttala sådana förskräckliga domar, som dessa lättfärdigt föra på sina läppar.

Kristus dömes till döden, emedan han är Guds Son. Genom Kaifas faller det gamla testamentets levitiska prästadöme domen, och han blifver ett lagligt offerlamm.

Dyre, nådige Frälsare, lof, tack, pris, ära och berömmelse vare dig, du dömda och med smålek belastade Guds Lamm! Du har öfver dig lätt bryta dödens staf, på det att vi skulle kunna blifva förklarade såsom det eviga lifvets arfvingar. Därför böja vi våra knän i ditt Jesusnamn, o du Guds Son, och bekänna, att du är Herren, vår Herre och vår Gud.

“Herren är förvisso uppstån- den.”

Mark. 16: 1—8.

Var hälsad, sköna morgonstund, då Jesus, väckt ur dödens blund, har genomkämpat nöden!
Var hälsad, du, vårt Påskalamm, som nu ur grafven träder fram, där du besegrat döden!

Makter, vakter,
böjen eder!
Fallen neder!
Han är borta!

All er kraft kom här till korta.

Tre lärjunginnor — enligt lag helt stilla under sabbatsdag — nu ut till grafven ila.
I morgonstund de gå dit ut, där korsfäst Jesus fick till slut i klippans famn sin hvila;

längta, trängta
dit att hinna,
där att finna
fallen hydda,

vännens från de dagar flydda.

Sin Herre allt de väntat af.
Men ack, nu ligger han i graf i hälleberget inne. —
Nej, sorgsna hjärtan, evigt nej!
I grafven stannar lifvet ej,
o, fatten mod i sinne!

Spanen, anen
tingen höga!
Tärfvildt öga
uppåt blicke!

Ty i grafven finns han icke!

Columbia

Published monthly by Augustana Book Concern
Rock Island Ill., Price 50 cents a year.

Entered at Rock Island Post Office as second class
mail matter.

Nej, stenen bortvält är från graf
och svepeduken kastad af,
och tom den klippokammar!
Ej Hjälten längre hvilar här.
Han lifvets morgonrodnad är,
som fram i natten flammar.

Tystnen, lysnen!
Änglaröster
ropa: Tröster
den, som gräter!

Död han var, men lefver åter.

“Ej söken där Jesus kär!
Han korsfäst var, uppstånden är,
är ut ur grafven gången.” —
Så sjunge vi halleluja
åt Jesus, åt vår Jehova,
som bortfört döden fången!

Ära, ära!
Gud oss låter
se här åter
skaparlagen:

aftea — morgon — första dagen!

Madison Lumber Co.

Dealers in all kinds of

Building Material

Coal & Wood. Moscow, Idaho

O. C. CARROW Grocerier

Billigaste och bästa platsen att göra
sina uppköp.

MOSCOW, IDAHO

COLLINS & ORLAND HARDWARE CO.

General

Hardware

Moscow, Idaho

Svenskt apotek

Doktorsrecept ifyllas prompt
och omsorgsfullt.

Färger, Oljor, Böcker, Skrifmater-
ialier och allt, som tillhör en
välordnad apotekarerörelse
alltid på lager.

C. V. JOHNSON

Troy, Idaho

OLSON & JOHNSON

Möbel- & Järnhandel

Stort lager ✱ Priserna de billigaste

Troy, Idaho.

MOLINE PIANON & ORGLAR

Äro till alla delar mera omsorgsfullt
byggda än alla andra och hafva således
en mera klar och fyllig ton samt vara
längre. De säljas au billigt. Kataloger
och prislista erhållas gratis genom att
tillskrifva

J. PETERSON & CO., - Moline Ill.

OSCAR LARSON,

Tyger, Kläder, Skor,
Hattar, Herrekliperings-artiklar och
Grocerier.

TROY, - - - - IDAHO.

J. A. BJÖRKLUND

Kom och bese mitt rikhaltiga lager af

VAGNAR & FARMREDSKAP.

TROY, - - - - IDAHO.

Bellingham Bay & British Columbia R. R. Co.

—TIME CARD—

Effective October 29, 1905.

Trains arriving at Bellingham at
12:05 p. m. and leaving Bellingham
at 3 p. m. connect with Canadian
Pacific Railway at Sumas.

Trains leave Bellingham.

No. 1—Passenger, daily, 3 p. m. for
Sumas, Maple Falls, Glacier,
Vancouver and all points east.

No. 3—Passenger, daily, except Sun-
day, 5 p. m. for Everson and
Lynden.

No. 5—Mixed, daily, except Sunday,
9:25 a. m. for Sumas and inter-
mediate points.

No. 7—Passenger, Saturday only, 9
a. m. for Everson, Lynden, Su-
mas and Glacier.

Trains Arrive Bellingham.

No. 2—Passenger, daily, 12:05 p. m.
from Glacier, Sumas, Vancou-
ver, and all Eastern points.

No. 4—Mixed, daily, except Sunday,
9 a. m. from Lynden.

No. 6—Mixed, daily, except Sunday,
4:30 p. m. from Sumas.

No. 8—Passenger, Saturday only,
6:25 p. m. from Glacier, Sumas
and Lynden.

A. BRANIN,
Asst. Supt.

J. J. DONOVAN,
Gen. Supt.

Allt umbära, allt fördraga,
genom honom jag förmår.
Ack! hur fort är pröfvotiden
dock med all sin nöd förhiden.
* * *

“Det var en kamp fast underlig,
när död och lif de stridde;
men lifvet segrat väldelig,
och död i bejor smidde.
Det har oss skriften nogsamt sagt.
Att död har döden nederlagdt:
han är på skam nu kommen.”

Det bästa är alltid det billigaste, och
det är hvad ni får hos

Geo. Creighton,

parti- och minuthandlare med

Tyger, Kläder och Skor

SVENSKA TALAS.

MOSCOW, - - - - IDAHO.

Endast bästa arbete utföres å

Moscow Steam Laundry

H. P. EGGAN,

Skandinavisk Fotograf.

Porträtter insätts i ram.
Rikhaltigt förlag af taflor.

3:dje gatan, - Moscow, Idaho.

Will E. Wallace

JUVELERARE och OPTIKUS

Opp. Post Office. - Moscow, Idaho.

CHILDERS BROS.

Fresh and Home-made

CANDIES, ICE CREAM & SOFT DRINKS

MOSCOW, - - - - IDAHO.

Hagan & Cushing

Första klassens

Kötthandel

BUTIK Å MAIN STREET

Högsta kontanta pris betalas för bif,
fläsk, fårkött och fjäderfä.

R. HODGINS,

Druggist och Kemist.

Stort förlag af skol- och andra böcker
samt utrustning för kontor och skolor.

MOSCOW, - - - - IDAHO.

Motter, Wheeler Co.

The Leaders

MOSCOW, - - - - IDAHO.

JAP-A-LAC

Wood finish, Floors, Furniture, etc.

The Gem City Hardware Comp., Ltd.

MOSCOW, - - - - IDAHO.

DAVID & ELY

DEPARTMENT STORE

The largest and best stock of goods in North
Idaho. Call and look the stock over

MOSCOW, - - - - IDAHO.